

***102 PJESME SA TREĆEG KONKURSA
ZA KNJIŽEVNU NAGRADU „MUSA ĆAZIM ĆATIĆ“
ZA NAJBOLJU NEOBJAVLJENU PJESMU 2017. G.***

**ZBORNİK PJESAMA SA TREĆEG KONKURSA ZA KNJIŽEVNU
NAGRADU „MUSA ĆAZIM ĆATIĆ“ ZA NAJBOLJE
NEOBJAVLJENE PJESME 2017. G.**

Priredio: Husein Huska Ismailović

Biblioteka: Mystika, knjiga 5.

Izdavač: KU „Musa Ćazim Ćatić“ Odžak Odžak, 6.4.2017.

Za izdavača: Husein Huska Ismailović

Recenzent:

Lektor: Emina Jašarević

Grafička priprema: Goran Bačić

Ilustracije: Amar Ajdinović

***POZNATI REZULTATI KONKURSA ZA KNJIŽEVNU
NAGRADU „MUSA ĆAZIM ĆATIĆ“ ZA NAJBOLJU
PJESMU, 2017. god.***

Na osnovu raspisanog natječaja Kulturnog udruženja „Musa Ćazim Ćatić” za pjesničku nagradu „Musa Ćazim Ćatić” za 2017. godinu, žiri u sastavu: Ibrahim Kajan, Asmir Kujović, Darko Cvijetić i Elvedin Nezirović, dana 12. 3. 2017. godine, izabrao je između 217 prijavljenih autora s pristiglim pjesmama, dvadeset onih koje su ušle u najuži izbor za nagrade, a među njima pobjednika i dobitnika

nagrade „Musa Ćazim Ćatić” te dobitnike druge i treće nagrade.

Počasni predsjednik organizacionog odbora je književnik Dževad Karahasan. Nagrade će biti dodijeljene 1. aprila 2017. god. u 14 sati na svečanosti koja će se održati povodom obilježavanja 139. godišnjice od rođenja pjesnika Muse Ćazima Ćatića u Odžaku, rodnom gradu pjesnika. Dobro nam došli.

1. mjesto “Čovjek sa očevima rukama“ Nura Suljkanović,
Tuzla

2. mjesto “Moja Marija odeska, prezent svih mojih futura“
Zejćir Hasić, Tuzla

3. mjesto “Pjesma samoći i kiši“ Jasna Šamić, Sarajevo

3. mjesto „Ase leži Divna iz Čepelice“ Nenad Tanović,
Sarajevo

U užem izboru za nagradu bili su i sljedeći autori sa svojim pjesmama:

(Redoslijed u popisu ne znači i rangiranje pjesama po kvaliteti.)

„Putovati prema Foči“ Hadžem Hajdarević, Sarajevo

„Sto metara, finale“ Mensur Ćatić, Visoko

„Al Quds“ Almir Zalihić, Mostar

„Zeman“ Nermin Šehić, Goražde i USA

„Jošua Ha-Nocri“ Fuad Hrustić, Gradačac

„Nitko nas ne kosi“ Joso Živković, Kostrč -Orašje

„Gavran nad Počiteljem“ Gradimir Gojer, Sarajevo

„Kućni prag“ Bašalić Hakija, Tuzla

„Ono što se čuti“ Almir Kolar Kijevski, Sarajevo

„Kako se pjesnik oprašta s mladošću“ Miljenko Buhač, Mostar

„Oprosti Musa“ Ibrahim Osmanbašić, Sarajevo

„Tijesto“ Ismihana Čaluk, Sarajevo

„Idem ja tako kroz grad“ Ferida Dučić, Sarajevo

„Dvije studije“ Elis Bektaš, Trebinje

„Rođen u raj“ Igor Divković, Tuzla, Zagreb

„Religija koja se zove pjesma“ Ramiz Salihović, Tuzla

U širem izboru su 82 pjesme koje zadovoljavaju kriterije žirija da udju medju 102 pjesme koje će biti štampane u obliku knjige.

(Redosljed u popisu ne znači i rangiranje pjesama po kvaliteti.)

„Gdje cvjeta leptirica boli“ Srđan Mršić, Sarajevo

„Okovana pjesma“ Faris Šaćić, Sarajevo

„Bezavičajnik“ Ismet Smajlović, Konjic

„Misliš li da si me ubio?“ Maida Hamzić, Kladanj

„Kad u tri sata ujutro“ Ernad Osmić, Brčko

„Jezik“ Sabahudin Mulalić, Doboj-Istok

„NIŠAN“ Esad Bajić, Konjic

„Dizajner“ Adnan Žetica, Mostar

„Jesen“ Namik Ekinović, Zenica

„Admiralu, mom prijatelju dobrote“ Sadžida Viteškić-Majstorović, Sarajevo

„Magija“ Atina Mušić, Bosanska Krupa

„Lopove“ Almira Mraković, Sarajevo

„Mati“ Dardagan Uma, St. Pölten

„Sinovi moji“ Čazema Talić, Zenica

„Nestali“ Vladana Perlić, Dragočaj, Banja Luka

„Trebalo je“ Imširović Mina, Augsburg

„Otac je rekao“ Amela Mustafić, Sarajevo

„LJEPOTA IĆRAMA MUSAFIRA“ Nedžib Vučelj, Bužim

„Vor dem Regen“ Robert Sutton, Mostar

„Nada“ Hafija Subašić, Bosanski Petrovac

„Stara djeca“ Žarko Milenić, Brčko

„Mostarska“ Sead Husić, Banovići
„Oh, daj mi smisao za ljepotom“ Elmira Kadušić, Tešanj
„Zašto muškarci plaču u snu“ Nermin Delić, Vinac
„Ispod Gradine“ Said Šteta, Zenica
„Robu ljubavi“ Ismet Suljić, Klokočnica – Doboj Istok
„Mjerimo vrijeme“ Mehmed Đedović, Tuzla,
„ENA I SJENA“ Kemal Handan, Lake Forest, Ca, U.S.A

„(P)OSMATRAČ“ Husein Buljubašić, Degersheim Schweiz
„Suzama treba mati“ Kemal Ljevaković, Tešanj
„Nježno srce“ Fatima Memija Bahtić, Visoko
„Bilješka o pjesniku“ Milica Vujović, Sarajevo

„Nevrijeme vremenu“ Zijad Bahtić, Sarajevo
„Vječiti tragač“ Alma Mujanović, Sarajevo
„Naslonjen na tebe“ Hakija Karić, 76206 – BRKA
„Behar u snijegu“ Nataša Stanić, Trebinje
„Volim buđenja“ Suada Suljić Sokolović, Melbourne-Australija
„ RANDEVU U AMSTERDAMU“ Sabit Dino Bekto,

„Musini odlasci i vraćanja“ Mehmed Meša Delić“ D-WITTEN
„Mali Mehica“ Edin Šarić, Leonding - Austrija
„Ovo vrijeme“ Blažević Ilija ico, Potočani 2 - Odžak
„Nemiri“ Goran Pilipović, Banja Luka

„Krvavo pletivo“ Amir (Zulfo) Talić, Sanski Most
„Zid“ Semira Jakupović, Velika Britanija
„Reinkarnacija očajnih uzdaha“ Selma Ahmetović, Hamburg
„Orhideja ljepota čednosti djevičanstva“ Sadija Lala Selenić,
USA

„Pjesma posvećena pjesniku Musa Ćazim Ćatić“ Jasna
Kosanović -Imamović, Kernem Njem.
„Globalna nužda“ Enes Topalović, Sarajevo

„Poklon voljenom“ Biba Muratović - Saračević, Austrija
„Djetinjstvo“ Hajrudin Neradin, Hadžići
„Upoznavanje“ Samir Garić, Deventer - Nizozemska
„- KRIK -“, Šefik Sejdinović, Tuzla
„Anđela“ Kemo Selak, Sarajevo
„Sjećanja“ Džehva Havić Alagić, Bihać
„Hrapava“ Sanja Radulović, Doboj
„Tetrijev“ Tomić Tatjana, Gradačac
„Tri crtice“ Berislav Jurić, Mostar
„Red za snove“ Edita Spahić, Sarajevo
„Moj grad“ Amina Zekić, Stolac
„Tvoje grudi“ Milenko Vuleta, Busovača
„Dok djetetu gulim košpe“ Amra Mujezinović, Šerići
„Dika“ Bajrektarević Ernad, Srebrenik
„Šeftelija“ Alma Zornić, Sarajevo
„Ašik srca“ Hava Sakić, Pazarić
„Melodija koju sam pevušim“ Adnan Avdagić, Podlugovi
„Zaustavite barbare“ Edin Rikalo, Sarajevo
„Priča“ Veljko Bosnić, Svilajnac
„Muška“ Hodo Katal, Tutin
„Starica i umjetnik“ Emir Eminić, Slovenija
„Ti, ti si san, a tom snu se teži“ Milica Pušić, Šabac
„Balada o novogodišnjoj jelki“ Misera Suljić Sijarić, Sarajevo
„Omer i Merima danas“ Refika Dedić, Bihać

„Valovi“ Omer Bušatlić, Klagenfurt - Austria
„Prst koji ne pomičeš“ Velid Beganovic Borjen, Gračanica
„O pjesniku, pjesmom govorim“ Munira Kovač-Devlić,
Goražde „Sidro“ Šefik Daupović, Sarajevo
„Nisu više one godine“ Amila Tarakčija, Guča Gora, Travnik
„Krnjava ljubav“ Nur Sadia(Sadija Klotz), Korb Germany
„Jeseni moja“ Amina Sulji, Tuzla

„Grijev pijanca“ Dobroslav Petričević, Bos. Brod

„Dokle“ Fajko Kadrić, Vlasenica

„Zrnce pijeska“ Selma Kopic, Tuzla

Zahvaljujemo se članovima žirija Ibrahimu Kajanu, Asmiru Kujoviću, Darku Cvijetiću i Elvedinu Neziroviću koji su doprinijeli da se proglase i nagrade najbolje četiri od 217 prispjelih pjesama.

Književniku gospodinu Dževadu Karahasanu zahvaljujemo se na učešću na konkursu kao počasnom predsjedniku Organizacionog odbora.

Vi ste nam, dragi učesnici, svojim učešćem na konkursu za književnu nagradu „Musa Ćazim Ćatić“ dali svoj doprinos i samim tim doprinijeli očuvanju od zaborava lika i djela Muse Ćazima Ćatića i stoga Vam u znak zahvalnosti pripremamo el. zbornik sa 102 pjesme povodom 102. godišnjice od smrti M. Ć. Ćatića. Želimo Vam mnogo dobrih pjesama i uspjeha u životu.

Zahvaljujemo se svima koji su poslali svoje radove na konkurs a pobjednicima čestitamo.

*Husein Ismailović, predsjednik Kulturnog udruženja
„Musa Ćazim Ćatić“*

Nura Suljkanović 1. mjesto

ČOVJEK SA OČEVIM RUKAMA

Tad nisam znala,
zašto je moj otac,
imao velike ruke,
ruke težaka.
K'o dvije knjige,
debelih korica,
odudarale mu od lica.

Tad nisam znala,
kako se između redova čita,
dok one, na stolu lome
vrelu pogaču, od njezine cjeline.
Snažne.
Kao zemlja, kad odlama svoje usjeline,
pa joj iz utrobe izbija vreline.

Danas je, neki čovjek,
sa očevim rukama,
plaćao račune.
Poznala sam ih po mirisu
košene djeteline i uzrelih šljiva,
preplanule, dvije debele korice,
na obroncima njiva.
U prolazu dotakoše mi kaput.

Zećir Hasić 2. mjesto

MOJA MARIJA ODESKA PREZENT SVIH MOJIH FUTURA

O Futurizmu nisi bogznašta znala pa ni to da je
jedan mladi ruski pjesnik ukrao i obukao prugaste pantaolone
iz pjesme Vladimira Vladimiroviča Majakovskog
i to je jedino po čemu je ostao poznat
u beskraju svemira koji je grcao ime odeske Marije
iz Oblaka u pantalonama zbog koje je Majakovski poveo intimnu revoluciju
protiv ruskog malograđanskog neba iznad kojeg je stršila njegova glava
toliko da je to lingvistikom i svim hiperbolama smiješno izraaaažavatiiii
(ali si toliko Voljela tu Mariju da si zbog nje voljela i Majakovskog
po čijim se stepenicama od stihova moglo popeti do pupka Revolucije)
Nisi znala da je izvjesna Ljilja Brik pomrsila putanje još beskrajnijeg svemira u glavi
tog istog Vladimira Vladimiroviča Majakovskog da se pred njom
sa svojih dva metra i nešto pretvarao u čovječuljka od pedalj i po
i plakao suzama u kojima je mogla potonuti cijela ruska carska flota
da nije već bila potopljena hiljadu devet stotina i pete
Neznamtištasve znao sam o Futurizmu
a jedini futur bilo mi je tvoje naručje u kojem si mogla
otopiti sjeverni ledeni pojas da ti nije bilo žao polarnih medvjeda
tvoje tijelo preko kojeg bi mogla stoljeća prijeći
a ostalo bi ista ona metafora ljepote kojom me uplašilo
onog dana kada mi se otvorilo kao svih sedam nebesa odjednom
preko kojih sam jezdio u Velikim kolima u koja je Jupiter bio upregnut
tvoje tijelo pred kojim bi se cijeli Futurizam odrekao i Poezije i Revolucije
i pao na imaginarna koljena kao što je pala ova pjesma
Marijo moja odeska, moj Trougle bermudski, future svih mojih prezenta

Nenad Tanović 3. mjesto

153. Ase leži Divna iz Čepelice.

Ne postoji nemoguće.

I u situ možeš nositi vodu.
Samo ga iznutra obložiš glinom.

I u ruci vatru.
Ali prvo rukom zagrabiš pepeo.
Pa na pepeo staviš vatru.
Pepeo ne gori.
Izgorenom vatra više ne može nauditi.

Tako je trebalo i sa življenjem.
Uvijek iznova na pepeo vatru.
Kažem trebalo, jer za mene je kasno.

Ali nije za tebe kad pročitaš i razmisliš.

1177.

Svako je od nas bunar prepun neotkrivenih tajni.

Jasna Samić 3. mjesto

PJESMA SAMOĆI I KIŠI

Uspomena na gradove ponekad je kao sjećanje na ljubav

Gradovi moji čarima kafana se mjere
Ne utvrđama rijekama šarenim pticama ženama sličnim zelenom požaru u proljeće

I moćnim pojem pjesnika

Zaborav ipak nije izgubljeno sjećanje

Sjećanje na grad je mravinjak gdje se gužvaju slike
Što se u snu u smijeh pretvaraju
Gmižu sokacima utonulim u sivilo
Ukrašenim žar-cvjetovima

Voda je bistra poput slane suze djetinjstva

Crne se grobovi neznanih junaka
Pod njima Cinxtia - boginja ljubavnog sjedinjenja-
Svoje djevičanstvo zalijeva kao ljiljan
Dok jurišamo na zvijezdu

Il' je to juriš sunca na truplo žene?
Svilu djevičanskog cvijeta
U koji se preobraća tačka u dnu porte
Posijane mrakom smrtnika

Tek kenotaf pjesnikov
Kao čedno jutro
Ko nevjesta
Stravično bijel
Kao nesreća

Juriš na suncu na bijela tijela žena
Svilu ... i ljiljan ... u gradu gdje neprestano žubori
Poj vječno mladoga pjesnika
I pod prozorima kućice mu
Djeвица uzalud pokušava cvijet svoj da spasi

Grad je pust
Samo kiša
I ja

Sjećanje na bjelinu zasljepljuje pogled
Daleko od psećeg izmeta u mojoj četvrti i pred luksuznim hotelima
Grada svjetlosti
Tog mlakog predvečerja
Daleko od ptica, stada i salaša bivše domovine

U Café Flore u tom stranom gradu
Zidovi su poplašani portretima glamuroznih diva
A ja tek Hemingwaya vidim
Krčmu u Havani i moju mladost što kao sunce tone
U azurje
Na pučini Varadera

I ženu što tiho korača kroz purpurni mrak i crne uspomene
Kroz stihove pomračene kovitlacem doba
U sjenku ogrnuta
Bezbojnim krilima na bijelom grobu pjesnika
Zamahuje ko crni golub
Zlosluti

U slavu nedjelje dosade i piva
Ispod prozora moje hotelske sobe
Dokoni mladići poput goveda riču

Ni svile ispod kapaka ni behara da zamiriše noć
Ni trubadura da
Poleglo sunce oživi mistikom užasa prošarano
U koje Ardenski pjesnik
Iz mliječne bjeline netremice gleda

Mislim na tkača nepregledne plaveti
Što je u mirovinu te nedjelje pošao
U gradu u kome se bjelasalo mnoštvo zadnjica dama
Féliciena Ropsa
Sniježnih poput Rimbaudovog groba
Okruglih i lijelih ko kapi kiše
Što je padajući dahtala ko lokomotiva moga djetinjstva

I brojni falusi
Nabrekli
Milovali bijele bokove muza
Zatureno rumenilo prizivajući
Mladosti

Moje il' slikarove?

Zaborav ipak nije izgubljeno sjećanje

Samoći pjevušim
I kiši i uspomeni na dan
U kom je zastalo sunce na dverima pakla gdje se odavno
Sva moja proljeća prže

I ženi sjeni
Što promiče kroz pjesmu poput lijelih kapi
Nedjeljne kiše

Moje sjećanje na grad
Ponekad je kao cjelov
A nekad na ljubavni hropac
Nalikuje

Hadžem Hajdarević

PUTOVATI PREMA FOČI

Putovati prema Foči, putovati na tenku od plutovine, naoružan šmajserom od sjajnog papira sa časova likovnoga u osnovnoj školi na Popovu Mostu, putovati u autobusu s onima koji odavno na nišanu drže radoznanlê naše glave i živote, putovati u po bijela dana, kad sve je u punom pokretu a ono što se ugleda postaje kristalno jasno, bubice polažu jaja ispod lanjskog javorova lišća, duboko u virovima Sutjeske pastrmka majka mriješćenju se sprema, putovati s pouzdanijom vjerom u večernje mirise i odlutalê sjenke, kad bubre prve bubuljice na licima zbunjenih djevojčica iz djetinjstva

Putovati bez prtljaga, bez povratne karte, svaki čovjek u zavičaju preko noći prerasta u napušteno ostrvo koje zaboravlja svoje obale, riječi truse više kao sjećanje negoli kao odsudne besjede i poruke, putovati sâm i kad uokolo uzvrvi mnoštvo glasova i lica, putovati bez sirote čežnje za onim što nikad ni postojalo nije, dok mlad mjesec visi izgubljen iznad nakostriješenih borovih grana, putovati odlučno kao što se putovalo u vremenima kad je svako putovanje imalo nepredvidiv anđeoski smisao, a dan koji zamiče nastavljao svijetliti u prvom dolazećem snu

Putovati bez nametnutih osjećaja da su laži snažnije od neuzvrhnutih grobalja koja uporno pužu za nama, putovati bez pamćenja da je posljednja autobuska stanica jednako daleko i jednako blizu od mjesta odakle se krenulo prema Foči, sve što je suviše lično nekome postane utjeha, nekome zauvijek izdaja, putovati bez ikojih knjiga iz povijesti, tog nemilosnog streljačkog stroja, putovati zapečaćena srca a širom otvorenih očiju, putovati kao da se putuje k vodama koje odustaju teći prema Drini, kao da se vraćamo

davno podloženim vatrama, samo ih
ne stigismo upaliti u Bogom dani čas

Putovati i ne zastati ni u trenutku
kad se u grlo sjuri teški dželatov nož
a nestrpljiva krv razlije poput tinte
po školskoj klupi, iscrtanoj davnim
i svim budućim putima prema Foči

Mensur Ćatić

STO METARA, FINALE

(triptih)

Zbijeg

Kad čovjek zauvijek napušta kuću u kojoj je rođen, kazaljke na zidnom satu ožive u repove vukova koji reže na njega. Zidovi se ofreskaju sjenama da se dnevna soba uhrani u sjećanju i ne bude predskazanje uzimanja otisaka u azilantskom centru.

...

Imao sam stotinu metara prednosti. Zgrabio sliku žene i jednogodišnje kćeri. Miloševe Izabrane pjesme-Spasenje. Dječje igračke razbacane po podu zagrcnu se toplinom davnih popodneva. Stvari i ljudi pogubljeni putem. Pogubljeni kao nove zastave. Pogubljeni nebom i prućem.

...

Na skeli koja pluta preko Save curica iz Podrinja nekome odgovara da je otac ostao u zemlji. Trenutak kad se domovina i smrt podvlače pod istu riječ. Kao zmija pod kamen.

...

Gradovi teški za grljenje kao ramena s puškom.

Dijete Europe

Na Berlinalu 2015. nagrađen je dokumentarac Flotel Europa Vladimira Tadića. Autorovo, porodičnom kamerom zabilježeno sjećanje na dio djetinjstva stiskan na brodu za bosanske izbjeglice u kopenhagenskoj luci.

U jednom širokom kadru razmazanog filma prepoznao sam Amru .

Po širokoj crvenoj bluzi iz poljskog Karitasa.

Sjećam se godine koju smo odplutali u maloj kabini bez prozora

U Pijanisti, kratkom romanu Alesandra Barika iz 1994-te

prepoznao sam sudbinu naše Emine. Jedinog djeteta

koje se rodilo i umrlo na flotelu Europa.

Ervin Panofski je u svojim predavanjima govorio o stvaranju slika kao onog dijela sebe s kojim bismo mogli razgovarati.

Flotel Europa je bio usidren stotinu metara od Andersenove Male sirene.

Sjećam se djevojčice koja je iz majčine utrobe izašla u utrobu broda.

U Miloševoj knjizi koju sam sačuvao ima poglavlje koje se zove Dnevna svjetlost

i započinje pjesmom Dijete Europe. Sjećam se slanosti vjetra

na rubovima kupljenih ruža. Dvoje mladih iz Osake

koji su je toga proljeća snimili na vrhovima mojih prstiju.

Možda ćemo jednom moći da to što kažemo dodirnemo rukama,
pjevao je Miljković u Pohvali svetu.

...

Sad živim blizu visočkog groblja.

Preko puta za Kiseljak cijela je padina Visočice kao djevojačka kosa
smočena u ledenu Fojnicu. Kovrdža slijepljena od sjenovitih
zelenih vrba u vodi. Bio sam nekad pjesnik. Kao dijete iz Andrićeve priče
što se za nekog slavija prenajelo halve i umrlo.

U mezarlicima samo ponekad zableji mali bijeli nišan moje kćeri
kao janje pušteno u minsko polje.

Finale

Izbjeglice iz Podrinja u Njemačkoj kupili su troja invalidska kolica
zemljacima izbjeglim u Visoko. Salem P. se tako svako jutro spusti stotinu metara do klupe ispod
Kraljevačke džamije. Tu kolica preuzmu dječurlija s Kraljevca
i spuštaju se u njima niz Poštansku. Jedna „bambuća“ - pola sata.
Dovoljno da Salem ispije dva litra sarajevskog piva i zapjeva.
S one strane Plive. Između ezana i dječje vriske.

Almir Zalihić

AL QUDS

Mahmudu Darwishu, posthumno

Ja sam nenaoružano topovsko meso.

Ja sam atom naroda nijemog od neuslišenih poziva za pomoć,
a ipak sam otpor.

Dječak sam koji je sahranivši oca, u trećoj godini,
postao muškarac, i odmah do očevog obilježio
svoj grob.

Ja sam monsunska tuga.

Ja sam osmijeh kojeg nema.

Ja sam kobra koja se boji sebe
jer se može otrovati svaki tren.

Još jedan sam datum zaboravljen u povijesnim knjigama,
so slana od suza, majka straha sam ja.

No, ja nisam samo broj,
iako sam izbrojao
ono što su naredili da zaboravim.

Ja sam brat, otac, sestra, majka.

Ja sam 27.000 stradalih palestinskih domova.

Ja sam 5.701 mezar u potočarskoj Dolini šehida.

Soba sam koja ne sadrži uspomene iz djetinjstva.

Pa ipak... pa ipak, otac me ljubi svaku noć prije spavanja.

Jeste li pogodili ko sam ja?

Čini mi se da niste.

Moje ime nije Orshleam, niti Jeruzalem.

Moje ime je Al Quds.

U ovom trenutku samo me pristojnost nagoni
da se predstavim. A to je opasno
jer tada mogu prestati biti ono što jesam.

Pa da upitam i Tebe:

Ko si?

Ali, ja već znam ko si:

Ti si onaj koji izbjegava vijesti,
jer sve što je krvavo čini ti neugodnost.

Možeš kupiti iPhone 6, a još uvijek imaš ispriku,
nakon isprike, zašto nisi donirao marku nesretnim i gladnim,
dok svakodnevno stavljaš novac u džepove svjetskih monstruma.

Baš svaki dan. U centru Sarajeva, u centru svijeta,
nadamak spomenika ubijenoj djeci ovoga grada.

Tvoja braća i sestre umiru i umiru,
Ne čuješ njihove krikove,
prezaposlen si gledanjem rialiti farmi,
ZMBT, X faktora i ostalih sranja za maloumnike.

U mojoj zemlji asfalt je boje krvi.

Fasade su modre od suza.

Kolijevka sam masovnih grobnica.

Unutar mene postoji samo izvan mene

ili

izvan mene postoji samo unutar mene.

Postajem jednak činjenicama koje ne mogu dotaći prstom

i reći dotičem nešto što je bilo a sada više nije,

dok me rečene činjenice dodiruju

i postajem ovaj koji sam sada,

ovaj koga, u stvari, nema.

Nermin Šehić

ZEMAN

(Fragmenti iz postratnog djetinjstva)

Po meni noću hodaju planete u povorkama kao stare žene navikle na naricanje i poricanje.

Ruke su im grube i kada nalože vatru,

Pripovijedaju jedna drugoj o zaboravima i od muke lome svoje seljačke grube ruke.

Ali zora dolazi sporo (jer joj se nadaju) i svrbljive od sjedenja

Skoče jedna za drugom u bunar duboke vode i na crnoj površini zamreška (potmuo jecaj

Nevidljive vodene buhe.

1

Krvi moje krvi, čudo svijeta, šta donosi vjetar zapada?

Gdje je počivalište sunca? Gdje su spokojni?

O, već je proteklo pet mjeseci,

Pet mjeseci kao pet gladnih godina, oteklo kao siva, ravnodušna rijeka u prljavoj metropoli,

A ja i dalje kao prokazana, čekam slijepe proroke hude nade.

Prazne mi uvijek donose riječi, mrske slogove što ne mogu da prirastu i zacijele.

Od drugih kao prezir krijem ove suze što ih zanesena nad tobom grijem.

A kako na posterima velike slobode velike majke uvijek pogledom skidaju sunce!

(One ne znaju okrutnost ovih zidova. One ne poznaju njihovu nasumičnu pakost.)

Ima dana kada do mene kroz zabravljena vrata dopre jedva čujni tuđi kikut

I guši me svojom vedrinom. Tada

Plavet ovih zidova kao avet proguta me. Uronim u njih,

Noktima od muke trgajući kosu i kožu, uronim čista,

Uronim s osmijehom i suzom,

Groteskna Ofelija s lancem oko vrata i ubrljanom ovom lutkom što samo plače i plače.

Vrati mi se, Hektore, mili mužu, krotitelju divljih konja.

Kroz plavi dim cigareta

Glasovi se javljaju

Od svijeta do svijeta.

Siva magla obavija od plodova teške krošnje šljiva,

Orošenim svježinom kasnojletnog jutra kada jesen s obzora tjera crne ptice.

Plodovi drhte modri u sumornoj tišini što ponekad zapucketa

Kao staro drvo u vatri. U dolini,

Oganj guta grad. Iznad padine,

Cerekaju se ružni vojnici.

Plodovi drhte modri.

Kroz plavi dim cigareta

Glasovi se javljaju

Od svijeta do svijeta.

I otkrit ću vam tajnu džema od šljiva.

Bio sam u Granadi među mukim posmatračima što im je buktinja od knjiga

Osvjetljavala siva lica.

Tornjevi nas kupali strahom i kiša je bila već neprimjetan gost.

Hodali kao nemirni mrtvaci gluhim ulicama. Zvala nas noć i prizvala.

Skakali kao opčinjeni štakori u nabujalu rijeku.

O narodi, ovo vam je opomena.

I prodao sve za mjesto na lađi riđobradog pijanice.

Kasnije,

Oluja progutala brod, kapetana i krvave novce,

Prognanim i pregaženim dala drugu smrt.

Ja se nasukah na žute obale.

Kasnije prosjačio na ulicama Marakeša kao pas. Spavao pod stepenicima trošnih dućana.

Žalio za plavetnim sivilom olujnog mora.

I reći ću vam tajnu džema od šljiva.

(

Tajnu što se sliva niz rukave kao kiša i provlači

Kroz kosu kao zaboravljeni ljetni povjetarac,

Što kroz prste curi kao prašina vremena,

Što ukorijeni se kao kuga među ramenima.(

)mada ne spoznah, uistinu nikad ne spoznah, poetiku bremena(

2

Ti si, Semorade, uklesao molitvu u kamenu

I ispisao moja imena, ti si iscrtao krugove i riječi,

ti si obilježio moje suhe kosti. U kojem vremenu će kosti

postati prah, a kamen ostati kamen, o Semorade?

(Promiču mi dani kao prolaznici u mutnom odsjaju

Kišnoga dana,

Dah me davi i vjetar mi ne vodi oči slobodi,

Ta ja nikad nisam znao da je zemlja tako tijesna.)

3

“Osušilo se cvijeće koje mi ti posla,
Turobni su ovi isuviše mekani dani.
Želim nekada da te zaustavim na ulici,
Među prolaznicima,
Da te pogledam u oči kao po prvi put,
I da se glasno nasmijem – luda,
Ali ne mogu.
Nešto me nagoni da i protiv svoje volje nespretno izbjegavam smrt,
Kao odveć radoznalo dijete.
Bilo bi lako reći da smo sretni, lako kao što je i lako reći
Da nismo sretni.
Ali vidiš (Vidi!) moje ispucale dlanove od zemlje, a zemlja jesu.
Ove godine slabo je rodilo voće,
Slabije neko ikad prije, prije kad je sve bilo bolje – (sjećaš se naših igara pod krošnjama?).
Kad se sjetim, eh kad se sjetim.
A rašta mi je sjećanje.”

Vidite, ja sam sklon da vjerujem da lord Carrington odista ima dobre namjere,
A priznat ćete da se nalazi u nezavidnoj poziciji.
Jelte? Jelte.
Ja, evo, samo zatvorim oči i nestanu rat i izbjeglice.
Lud, kažete? Ne, gospođo, ne.
Prosto rečeno, ja sam manihejac i malo dobra u sotoninom kraljevstvu
Previše je dobra, ne?
Kako zovete ovu delikatesu od šljiva?
Ko bi rekao, nešto tako ukusno i prefinjeno,
Od nečega tako prostog i seljačkog.

C'est magnifique!

U zagušljivim berlinskim podrumima svirao se izvorni jazz.

To je nekad bilo.

A sad, u danima pokore, sjediš s podvijenim nogama

Pod stropom od košmara i brojiš muhe na policama.

Takav usud te slijedi, takav usud zaslužuješ.

Zašto uopće čekati, pomisliš, pa se preneš –

To muki dodir trudnog zraka dijeli pakostan dar pitanja.

Jesi li snom sanjiv, ili žeđu žedan, ili samo umorom umoran, ne znaš,

I ne možeš da znaš.

U ovome ima mudrost koja ti izmiče.

U ovome ima znakova koje ne znaš i koje ne možeš da znaš.

Ali čujte! Ljudi planina, od Anda do Himalaja,

Pod Dinarskim svodom prešućenu pjesmu što teško

Na kapke pada:

Ovo je nada,

Ovo je smrt. Između nade i smrti (ovo je tvrd život)

Tiha pjesma majki sinova vojnika izvire kao ponornica

Iz kamena.

(između jecaja i vriska

Marko Aurelije, ko broji sva ta

Ugašena ognjišta?

I ko to zna imperatorovu tajnu, podobno?

Pod carstvima i dalje stenju u stegama zapreteni, zarobljeni,

I stare majke još uvijek šapuću o prorocima koji će sigurno doći.

Dragi Marko Aurelije,

Prolaze dani, prolaze, prolaze dani

Tihog očajavanja, tiše patnje, suzdržanog plača,

O Marko Aurelije, prijatelju, kojem bogu da poklonim svoju tugu?

Bio sam u kvartu sinova Israilovih, gledali su me nepomični,

Kao statue drevnih sudija. Preporučujem ti da se pobrineš za njih prije nego bude

Kasno. Zar čekaš da se ostvari tvoj košmar, njihovo proročanstvo?

Jan Hus je na kapiji s knjigama pod rukama i težinom

Iskrenosti na osmijehu, kažem ti, pobrini se za njega.

U ovima ima skrivena mudrost.

(Ali mene privlače mehke, dijelom kao odsutne stvari što ostaju iza nas

Kao mrvice i poruke za nevidljive oči.)

Plašim se, i drhtim od straha, plavi me strah, velika voda.

Ta ja sam tebe vidio na Somi, i na Galipolju, i kod Ipra.

Zajedno smo brali makove za srebrene francuske djevojčice

Glasova što im zvoniše kristalno, viseće duge u zraku.

Ali požuri ako želiš propeti se još malo,

(nad masama što žure)

Inače sam nam već, Marko Aurelije, spremio raku.

(Bijasmo kod svetog Antonija,

Tražec ono što duši godi, prija,

U sušnoj pustinji Misira,

Tražec nauk vjere i mira.

Ali stari pustinjač ničemu naučio nas nije,
Sem kako se prave i spremaju suhe šljive.)

“Gospodaru snova i onih koji sniju,
Gospodaru mora i onih koji mriju,
Poduči me riječima molitve, onakvim kakvima Ti si zadovoljan,
Podari mi znanje, ono znanje kojim si Ti zadovoljan,
Poduči me Riječi, da ne idem svijetom nemuš,
Obdari me Znanjem, da ne prolazim dolinama pust”

4

Zbog ovoga straha što izvire iz svakog kamena koji zna naše stope,
Iz svakog busena trave koji zna naš dah,
Zbog ovog straha, zbog ovog metalnog straha,
Ja sam ozdravio od prosječnosti i posvetio živote
Lagodnom umiranju.
I ja se ne nadam da će me spasiti (ko će me spasiti)
Kao što se ne nadam da će me se odreći,
Ja sasvim svjesno hodam dolinama
Kao sasušena, zaboravljena mumija
Maloljetnog faraona što povjerena laž u nasljedstvo mu bi
Da je bog.
Nasumično.

I ima u tim, vidjećeš,

Ima u tim bistrine i mudrosti,

Nepobitne i beskorisne,
Za pamćenje i prenošenje,
Za supersticije u olako prolazna septembarska predvečerja
Kada sjedimo prema suncu (ko sjedi prema suncu nag)
I jedemo suhe šljive u tišini, zaboravljeni i voljki da zaboravimo.
Ali po meni noću kao da hodaju vile naših divljih rijeka,
I probudi me u znoju njihov užasno leden dodir (Boj se smrti u vodi)
Bojim se smrti.

“A kome, majka, praviš toliko slatko?
Zarad čijih usta odvajaš košpice?
Za čiji hatar preskačeš svjetove?
O ne zapitkuj, o ne pitaj, o ne diraj ono što boli i boli, sine moj,
Ti dobro znaš da je ovo i za žive i za poginule.
Ti dobro znaš da je ovo samo način
Da odagnam tugu, golemu, tešku,
Na nas kao planina što se navalila tugu,
O, uhvati me za ruku
(za moju grubu seljačku ruku)
I opominji sjene, sine, opominji”.

1996. Anno Domini

GLOSSA

Od riječi (ovih riječi) koji put vodi do mača?
I kakva je to tajna što je kriješ, i kakav je to način
Kojim se sklanjaš od mene (kao gubavci pred nepravednim kraljem i njegovom svitom)?
Kakvi su ovo dani što se osipaju oko mene i na mene,
Ovi dani prodisani u nastojanju i žurbi?

O, ako zaviriš pod moje skute i zagledaš se u moje ožiljke –
Otkrit ću ti tajna slova velikih majstora misirske pustinje,
Otkrit ću ti putokaze njine,
Otkrit ću ti tebe u tebi,
Otkrit ću ti Riječ što traje i seže
Do krvlju namočene zemlje
Otkrit ću ti ono što te zamišljena u nutrini steže
Kad prezreli padaju plodovi i pritišću te rumeni svodovi
Gradova koji tako bezobzirno nekad znaju da gore

(Ovim ukazom Sveti Vid proglašava da je
Njeno Visočanstvo, kraljica kastiljska i leonska,
Kraljica Sicilije i Aragona, kraljica Napulja,
Izabela Prva Katolička, Servus Dei.
1394. po Preseljenju)

(Iz spaljenog manuskripta svojom rukom prepisao Astijanakt Drinski)

Fuad Hrustić

Ješua Ha-Nocri

Vidio sam ga
S radnicima
Livnice čelika u Tuzli
Ležao je na podu
Sindikalne prostorije
Na kartonskoj kutiji
Štrajkovao je s njima
Glađu
Bio je zamišljen
Tužan
Ozbiljan
Imao je ispijeno lice
Blag pogled
Umornih očiju
Nosio je
Zimsku jaknu
Izbljedjele farmerice
Futrovane čizme
Niko ga nije prepoznao
Ali sve je govorilo
Da je to on
Osjećao sam to
Vjerovao
Mada je na glavi
Nosio zgužvan kačket
Umjesto oreola
Svjetlosti

Joso Živković

Nitko nas ne kosi

Na kraju dvorišta
u hladovini trave
rasuto raste i živi
cvijeće.

Noću sjedim na pragu
i slušam biljne razgovore:
“Lijepo nam je ovdje
- šapću -
nitko nas ne kosi
i ne sije u redove.”

Gradimir Gojer

GAVRAN NAD POČITELJEM

Pred slikom Džeke Hodžića, zapisano

U kulu kamenu skriven, sav
Vremešan, drevan i snen,
Gavran se počiteljski u
Sebe uzda, da povjest može
Pobijediti, da ovovremen
Počitelj nadlijetati hoće.
Dok s kule gradu se
Ustrempljuje, čujem tutanj
Povjesni, što prati let
Dok kulu napušta, navješće
Tuge nosi i talisman o
Sreći negdanjoj u
Počitelju začinjanjoj i
Zapretenoj u ljudima,
U slikama, u neprolazu
Drevnosti, što gordo prkosi!

Bašalić Hakija

KUĆNI PRAG

Ukrašen dovratnicima sa tragovima babove sjekire
i vratima bez ključa i katanca,
bez špijunke;
gledali između rasušenih dasaka,
hrastov, visok, isjeckan
i blatnjav i prašnjav i osunčan ,
drag - kućni prag.

Preko praga prepuzao, pa preskakao,
na pragu kao dijete čekao izlazak sunca
i majku da se vrati iz štale ili iz njive;
slovkao, pa čitao bukvar i čitanku;
pisao zadaću i pismo Ibru u vojsku.

S praga Saji govorio, kad bi krenuo u školu:

- Sačekaj me dok mi majka namaže komad!

Doživao druga kad bi pošao ovcama:

- Oooooo Hamideeeee,

ponesi i ti čakiju, da pravimo pisak i sviralo!

Vabio ćuka da i on krene sa nama;

hujkao jastrebove da mi ne pokupe kokoši,

a koke hišk'o da ne rasipaju orahe

i ne ćukaju tek sa guvna pokupljen ječam

razgrnut na suncu;

djeljao ljeskovu granu kad bi pravio jaram i saone;

tesao jasen sebi za skije;

ispravljao čivije...

Plakao sam kad sam ga morao napustiti.

Na pragu i sad vidim majku

kako krajem jašmaka briše suze.

Ostavi mi dubok trag

– dragi moj kućni prag.

Almir Kolar Kijeovski

ONO ŠTO SE ĆUTI

Sve teže se naviknem kada odeš.
Bude juli
i zakomadaju se vreline
niz liticu, bunilom
do sna.
Ponekad gledam u zaključana vrata.
Govorim u sebi:
Oslonjen sam na njeno ludilo.
A ona: kao da to dobro zna,
ili sluti - sve će da mine
Ono u spisima
i ono o čemu nema ni znaka
jer nas ne bi ni bilo bez ovog sunovrata
ali to se ćuti, u stihu
u jutro ili barem
u vrijeme prije mraka
Pogledaj:
Ovaj krug biva sve veći
a na sceni su ostali još samo oni silni
i dovoljno grlati.
Ponestaje nam zraka, ali ja
kao da uspjevam stati,
u sijenku
poput djeteta koje u sreći
dlanom miluje svijet

Sve teže se naviknem kada odeš.
Probudi pticu.
Pogledaj u ruke.
Dovrši svoj započeti rad.
Ako s večeri šetaš
sa tvoje lijeve strane, dole, u svjetlu
treba da ostane grad.
Samo budi ono što treba.
Mi nismo ludaci, ne mnogo
i ne bez muke.
Kada odeš

Postoje znaci
Oslonjen sam na njeno ludilo
Kao što se i sluti: jedna ulica
i kuća i njena vrata
Govorim u sebi i dajem prisegu:
Nas ne bi ni bilo
Bez sunovrata
Ali to se čuti, u stihu.
ili u vremenu
prije mraka.

Miljenko Buhač

Kako se pjesnik oprašta s mladošću

Sjene su pale po mome sjećanju. I magle gmižu
Tamo gdje nisam bio ja sam barem čežnjom dospio
Gledaj, mojom se Hercegovinom razlijeva med crni
I ja sam zastao, više me ne vode sa sobom vilenjaci

Neljubljenih i nemilovanih razgruđenosti se sjećam
Vrlo rijetko, kroz odbljesak munje i odsjaj klasja
Niz topolja tutnje kopita vranaca, ali junaka nema
Po mome su sjećanju slutnje pale. Kišit će u gorama

Majke su i očevi otišli namjestiti nam postelju novu
Dugo je putovanje, a sjećanja mi nisu pouzdana
Ostat ćemo svi na slikama oronuli i sijedih misli
Zapravo, djeca smo, upala u crvotočinu vječnosti

Čujem zvijezde, ustuknuo pred svemirskom jekom
Vraćam se kući, na iskon, gdje miriše prvo mlijeko
Taj put nije ni težak, on nema mjere, ni imena nema
Gledaj, mojom se Hercegovinom razlio ocat goraki

Neću se zaustavljati. Ako ponekad okrenem glavu
Ne obazirite se, ne dozivajte, ne mamite me vinom
To se ja samo vraćam u svoj prvi plač koji još traje
Gledaj, po mom su sjećanju igle sa starog trna pale

Ibrahim Osmanbašić

OPROSTI MUSA

(U čast pjesnika Muse Ćazima Ćatića)

Oprosti Musa,
ni sami ne razumiju to što pišu
ne shvataju značenje riječi
i takmiče se u bijedi smisla.
Jedino na šta računaju je inercija nadležnih
pečata što su se domogli
što mogu zgrabiti sa gomile novca
jer im je to omogućeno
jer afirmiraju ispraznost duha
kriterijima okrenutim naglavačke
rugajući se harmoniji i estetici.

Oprosti Musa,
tebi ne treba skretati pažnju
odakle trebaš početi da čitaš zbirke
koje treba da ispune sjenku
pjesama tvojih monumentalnih,
niti kako da razumiješ stihove
kojih bi se postidjeli osnovci
a koji se dižu u zvjezdane visine
da bi se obznanila ispraznost akademska
jer kažu da je Homer bio slijep
a zna se da je nepismen bio Avdo Međedović,
oba poetska gorostasa,
ali bez obzira na historijske činjenice
ne odustaju da oduzmu poeziji
prirodnost rođenja
i žele je okovati u lance kvazi-nauke
od kvazi-titulara
kojima je istinito znanje nepoznanica.

Eh, Musa!
to ti zalud objašnjavam
jer ti si ponajbolje osjetio
ujed za dušu pakosne elite
kod kojih redovno od sedam stihova
tri su u nepomirljivom sukobu sa cjelinom
a dva – kao da su zalutala iz drugih pjesama,
a preostala dva se gledaju
neznajući u kakvoj su vezi

jedan u odnosu na drugog –
uzročnoj ili posljedičnoj
pozitivnoj ili negativnoj?

Oprosti Musa!
Stidim se zbog drugih.
Blati se obraz poezije
gazi se duh vremena
zatire se talenat epohe
ismijava se kreativnost,
a slavi se bijeda duha
kurs je usmjeren ka vakumu ideja
ka poniženom čovjeku
kao izbezumljenom pjesniku
koji ne zna da li je pošao ili je došao,
koji je ostavljen da hoda po žici
iznad provalije neutoljive želje silnika,
da se ponizi prirodan dar za poezijom
što se ispoljila kroz tebe, Musa
kao snažna vulkanska erupcija
zadivivši epohu
oplemenivši duše žedne ljepote
postavši znamen
smislene igre riječi
što ljudi od časti i uma
nazivaju kraljicom umjetnosti
poezijom.

Dok odzvanja: „Oprosti Musa!“
kroz prostor i vrijeme
pitam se:
„Ko bolje od tebe može razumije
niske ljudske porive - pakost i zavist?“

Ismihana Čaluk

Tijesto

Onako,
kao kad lift krene naglo
ili kad promašiš stepenicu.
Kao kad mi kažeš:
Moramo razgovarati.

Onako,
kao kad te zamole da sjedneš,
prije nego li ti saopšte nešto loše.
Kao kad pred san te prene
naglo propadanje u mrak.
(Za taj je osjećaj mama govorila:
To rasteš...)

Tako
nas u zasjedi dočekuje
ona lopta tijesta
što na dnu trbuha
kvasa i raste.

Gnječimo je prstima,
Pritišćemo šakama
Žvačemo dugo, gutamo,
Dok čekamo ko će
Probiti led

I ko će pitati prvi

A kako ste se vas dvije

Upoznale

I kako to da

Nijedna nema nikog

A, evo će vam,

Koliko još sutra

Trideset.

Ferida Dučić

IDEM JA TAKO KROZ GRAD

“Uvelo lišće slaže se po zemlji
K'o naša tuga i uspomene..“

Jacques Prévert

Idem ja tako kroz grad
Dok jesen šapuće davne stihove
Pogledam lijevo
Čovjek u narandžastom skuplja na gomilu
Narandžasto i pomalo žuto lišće
On za Prevera sigurno nije čuo
(a i što bi s tim)
Da li će biti plata ovaj mjesec
Da li će opet poskupiti ćumur
Da li će malena moći obući lanjske čizme
To bi mogle biti njegove brige
Zasmišljam.
Pogledam prema gore
Na prvom spratu sjedi mačak
Narandžast i pomalo žut
Gleda kroz prozor
Ne zanima ga ulični prizor
Nego tek onako, uživa znam
Jer toplo mu je i milo mu je
Zamišljam
Pogledam desno
Dječak i djevojčica skupljaju
Narandžasto i pomalo žuto lišće
Slažu ga u buket
Šta li će danas praviti u školi?
Možda lepezu ili leptira
Možda Garfilda s prozora
Možda će crtati drvo i naljepiti mu lišće
Tako će drvo opet biti živo
I biće ljeto
Zasmišljam
Pogledam pravo
U susret mi ide ona
Nekad smo zajedno trčale po parku
Gazeći narandžasto i pomalo žuto lišće
Da li smo tada znale da je poezija samo
Za mlade i stare
Za one između nije.
I zato sad poslije sto godina
Otvorimo naše stare kupusare

Neka lišće opet bude kao prije
U nježnoj, jesenjoj pjesmi
Kuju smo nekad znale.

Idem ja tako kroz grad
Gledam , razmišljam
Svaki prolaznik k'o jedan list
Iza svakog po jedna priča
Vesela, tužna, ko to zna.
Zato
Zamišljam.

Elis Bektaš

Dvije studije

Antropološka studija: Igrač kola

mladog se srca srp
iza oblaka pomalja

bocka ih rogovima
oni se osmjehuju
kao mati kad je sinčić nešto
samo njemu važno
zapitkuje

taj se prizor ne može vidjeti
zbiva se u toraksu
i pri tom je
metafora

na površini jetre
krugove prave
peraja morskih pasa

Etnološka studija narodnih igara: Kolo

bazaltno bosonožje sjećanja
na maglu koja krišom
ispunjava cijev
zujeći

đerdani od opsidijana
kad zazveče
brklje se spuste u venama

tupkanje rastreslo zemlju
pa je lakše kopati

Igor Divković

Rođen u raj

Nikome nije kao njemu.

Život ga časti,

uvijek,

u svemu.

Cvatu mu ruže.

Teku mu dani.

Uz med i mlijeko su

i kroasani.

Kroasani

kada se zbudi,

kada gušta,

kad pođe spat.

Dugokose nimfete,

gusje paštete,

anđeline će

ljubavi dat.

Dat će mu pusu,

dubinu oka,

maziti ga s niska,

s visoka,

krvavo srce,

svoje sve,

uć' mu u dušu,

u slatke sne.

Kad je u snu

anđelina i ljubi.

Tu su i anđeoski

bijeli zubi.

Tko puno dobiva,

puno i gubi.

Rođen u raj,

raj ga i ubi.

Ramiz Salihović

RELIGIJA KOJA SE ZOVE PJESMA

Musi Ćazimu Ćatiću

Kao da mogao bi odnekud bahnuti,

Čekamo te jutros da uđeš na vrata

I sjedneš za naš sto, Ćazime.

Možda s naukovanja u Carigradu,

Iz Zagreba s družinom Tina i Matoša,

Ili iz austrijske vojne u Budimpešti.

Znamo, ne voliš jesen bez posla,

Bez para, od britve i zanata ne bi ništa.

Babo ters, ti nestašan, majka blaga,

„Od nemila do nedraga“.

Zalud petice od konobara

Svih birtija Balkana,

Zalud sedžda, skrušenost i pokajanja.

Pjesmu započinješ tek srce kad zalupa,

Ukaže li se njen miris i boja

A truba odjekne u luci bjanja.

Toliko stvaran i prisutan,

Preseljen u pjesmu, tvoju religiju.

Prošlost su bukagije na nogama,

A ništa se u posljednjih 139 ljeta

Promijenilo nije,

Život je krčma ispijenih pića,
Prepune čaše sopstva prazne se,
Iznova pune ića.
U džehenem te žele,
U dženetu te vole,
Vrijeme je gluho za snove.
Ljubav i mržnja se kolju,
Spremaju nove vojne, ruše bogomolje,
Zatiru groblja, izmještaju kosti.
Odnekud mogao bi bahnuti, Ćazime,

Čujemo jezu u glasu mujezina i imama,
Pristižu hiljade glasova onih
Koji su u strahu napustili ovu varoš,
Tvoja duša gradom ne korača sama.
Samljeveni prah koji vjetar rasipa i nosi,
Tvoje svjetlo odlomljeno
U burama prošlim, luta i prkosi.
Sunce dozivaju posavske bašte,
Snene žene i krčme zanosno se njišu.
Mistična a realistična pjesma tvoja
Bori se za tvoje disanje, krvvari iz roga,
Diže se do nebesa, do Boga.
Obrisi uništeni vremenom

Crtaju naše zajedničko lice
Okrenuti neredu stvarnosti.
Naglo će se otvoriti prozor,
Znam, majka će te umilno pozvati,
Ne znam kako ćeš pričati o tom
Dugom tegobnom putu,
O presipanju iz šupljeg u prazno?!
Tu u bakarnom nebu
Ona pleće šarene čarape,
Otac drijema kraj peći
Nakon napornog rada.
Ne boj se, tješit ćeš majku,
Niko ti više neće učiniti nepravdu,
Niko poniziti.
Žališ za majkom kad suznom šutnjom
Ponovo za tobom prolije ibrik vode
I priškrine vrata, spremna
Uliti i dati ljubav svima oko sebe.
Ne znam jesi li učinio sve za sebe samog
U Edenskom vrtu „vjernog roba ljepote“, Ćazime.
Jer, stotinu puta razum su ti trovali,
Krv ti iz vena sisali, brojali krvna zrnca
I ispijali, u javi sve manje tvojoj,

Zbunjeni pred tvojom religijom

Koja se zove pjesma, ne pitajući

Kako će izgledati prvi dan

U svijetu bez poezije.

Vjeruj, mi ne brinemo se pjesniče,

Vratio si se da od nas

Nikad više ne odeš.

Srdan Mršić

gdje cvjeta leptirica boli

to je lavirint uha
iz čije utrobe
vapi molim te budi tu
a ovo je uholaza
koja u njemu nestaje

u naručju spremljen je konak
u koji pažljivo zbiram suze
da njima podmlađuješ
snove

o
plod
no je ovo sjeme
pod jalovu zemlju položeno
tamo u vrzinoj petlji daleko
gdje cvjeta leptirica boli
koja nije moja
ali bi to mogla biti
baš kao i ti
draga modesty

Faris Šaćić

OKOVANA PJESMA

Poput Sigismunda, De la Barke, opet sam tu...
Tu gdje sam usnio i gdje se budim,
U zlatnim okovima koji znače život,
I pišu smrt...
Kao oni stari templari ili Cromwell od Engleske.
Završavam kako započinem.
U krugu koji dokazuje samog sebe.
Ohol od riječi koja peče, svakog manje do mene samog.
Pa se pitam zašto uopšte dišem, zašto ostavljam trag mastila?
Zvuk gitare. Mračna soba. Miris kafane. Zatvoren...
Res nullius!
Samo noć još sa mnom razgovara tražeći žrtvu,
Tražeći istinu od mene koji se istine bojim...
Zar da kažem?
Pobijedim san?
Najbolje bi bilo nestati jer kukavičluk nije...
To je slučajnost, to je neminovnost...
Iščeznuti...
A povući se znači opiti se greškom... i izdajom...
Izdati život... I noć...
Ali opet mi se isto piše i opet me istina peče, boli, ostavlja...
Ostavlja me samog sa sobom, kao i prije...
Ostavlja me bez ičega, kao i prije...
Samo me još ovaj trag mastila tješi i kaže da je
Nešto bolje u okovima moga tjela.

Ismet Smajlović

BEZAVIČAJNIK

Sad višegradskom stazom ne hodim. Osim u snu.
Obnoć me pohode moji mrtvi. A ni mrava zgazili nisu.
Duša cvili i kopni zbog mrveni života što zgasnu.
Jabuka zavičajna odavno svehla u sehari, ali ne i u pjesmi.

Hodim, mišlju, bregovima rzavskim:
Stražište golo k'o siročće, Drina niz rukavce života teče,
Ivina Ajkuna skrta ispod nišana. Mladićstva večć
s Bikavca slazi u pjesmu moju. Duša tamni.

Hoću li ikad pronaći žuđeni mir, hoću li ikad?
I ovdje sam bezavičajnik, k'o Ovidije s Ponta. Ova me brda neće,
ni ovi ljudi, preuski. Jedino široka im mržnja. (Zar i sad?)

A meni i u vasioni tijesno, k'o i mome Tinu.
Usud mi je da odmjereno hodim i blago zborim, k'o u ajetu onom
iz Knjige Časne. Spas mi je: da sinu ozarenja, samo da sinu.

Maida Hamzić

Mišliš li da si me ubio?

Nosim modrice na svom licu od tvojih udaraca,
I pljuvačku punu zlobe kojom si me počastio.

Nosim i kundakom polomljena rebra,
Ožiljke od žileta na kojima si ispisao moj životni vijek.

Nosim i krvlju okupano dijete koje si ti svojim rukama ubio.
Nosim prezirne poglede, psovke i zlobu koju si mi uputio.

Nosim i onih deset udaraca u grudni koš koje si mi zadao.
Nosim i sjećanje na mukotrpan porod nakon neželjene trudnoće.

Nosim i slike silovanja, tvog monstruoznog lica i mučenja.
Nosim i riječi: "Prokletnice, nećeš ostati živa."

Tako je i bilo...

Nosim sa sobom sve ove slike,
Mjesta za mene na ovom svijetu, već odavno nema.

Ubio si me..

Ostavio me u zagrnutoj zemlji sa manje rebara i
Žiletom isječenog mesa na tijelu.

Ostavio si me sa ožiljcima i pocijepanom krvavom šamijom.
Iako mrtva jesam, ja živim.

Tu sam da podsjećam kakav si ti,
Kako čovjek postaje žrtva svojih nagona.

Tu sam da podsjetim s kim
Krv crvenu sam dijelila...

Ernad Osmić

KAD U TRI SATA UJUTRO

Ne govorim često ko sam.

Pored ljudi prođem i to je to.

Kad u tri sata ujutro

počnem ljude na ulici pozdravljati,

vjerovatno sam pijan.

To nisam ja,

pa čak i ako ti tad kažem ko sam,

upoznao si nekoga koga ni sam

ne poznajem najbolje.

Pokušavam izmaknuti definiciji,

pa se saberem i sjetim se

da nisam znanstvena konstanta.

Tebi je možda lakše pitati

i dobiti odgovor.

Da ga zapamtiš i spomeneš

na nekoj večeri ili

prilikom ispijanja kafe s prijateljem:

„Znam ja njega. Znam tačno

i ko je i šta je.“

Svakom svoje, velim.

Lahko je meni s tobom,

ti ne prodiresh u suštinu.

Sabahudin Mulalić

Jezik

Prozbori,
da osluhnem govor,
nestaće zastori
i sa srca pokrov.

Jezik je kutlača,
pa zahvati iz kazana,
da istančam
šta krije nutrina.

Riječi slatke i ukusne,
gorke i ljute,
kuhane ili nepečene
zubi puste.

Nekada proste,
otmu se kočijašima
Nekada pakosne
da naude neistomišljenicima
Druge pak, radosne,
muštuluk da ugrabe za se,
a obraduju roditelje ponosne.

Jezik ne trpi ograde,
k'o oči i uši,
već se ukrade,
da gradi i ruši.

Iza srca
je u onih koji se čuvaju,
u protivnom, kada ga puste sa lanca,
pojede ih u jednom zalogaju.

Lijepa besjeda
i gvozdena vrata otvara,
a ružna uvreda,
od malja jače udara.

Taj organ mali, po obimu,
međ' vilicama,
ima ulogu ogromnu,

vjesnik je pravde ili zuluma.

Može porušit svijet,
u koji smo utkali trud,
biti uzrokom propasti,
kada se dođe na Sud.

Sravniće brda, do pepela
djela dobrih,
jer mnogo grešaka
načini se od riječi suvišnih.

Čuvaj ga se!,
ako želiš spasit' se,
jer pored tebe bdije
Meleć koji zapisuje sve.

Svaki „višak govora“,
teži laži,
ne pričaj, zbog priče,
neka riječi koriste svrsi.

Ružno li je, ponižavat ismijavanjem,
uznemiravat ogovaranjem,
uzdizat se hvalisanjem,
dijelit' prigovaranjem.

Ako jezik posrne,
svi organi ga prate,
a ispravnost njegova
vrijedi dukate.

Afirmiraj dobro
govoreći lijepe riječi,
razvijaj odnose i
prijateljstva stječi.

Neka jezik bude
zagovornik istine,
bolje nego
da te laž uzdigne.

„Čega se treba
najviše plašiti?!“ – „Ovoga“
Izaslanik reče,
dohvativši se jezika svoga.

Esad Bajić

NIŠAN

Jesen je i ledine kvasaju kišom
Na hartiju slova otiskam
Krišom
Doživajući mudrost Omera Hajama
I svu skladnost rime našeg Bošnjaka
Muse Ćazima Ćatića
Da budem oluk
Na strehi današnjeg doba
Da budem nišan
Iznad zaledinjenog groba
Tuge, gorčine i bola
Osakećene generacije što pjesmu je svoju
Mjesto pendžera djevojačkog
Ispucala u ratnome boju
Dozivam mudrost da silne redenike
Pretvorim u poglede
I svu skladnost rime
Da tom činu podarim ime
Ljubavi, mira, osmijeha
Da s trideset glasova ovog našeg jezika
Dvadeset i sedam zasebnih grafema
Podignem nišan onima
Kojih više nema:
Alije moga očinjeg vida
Behrama, Caneta, Čupe
Ćele, Dede, Đeme
Esada, Fude, Gadže
Halila, Ilijasa, Jaska
Kasima, Lale, Muje
Nermina, Osmana, Peleta

Rusmira, Suada, Šabe

Tikija, Ubejda, Velije

Zaima, i tihog Žepljaka

Nek spomen živog s jesenjim kišama

Zađe pod bus zemlje bosanske

I pomiluje dunjalučka staništa

Šehidskih tragova...

Adnan Žetica

Dizajner

Između nas bi smetnja u komunikacijskom kanalu,
često si tovario na pleća više nego što je pristojno,
dok su duha slični mom mahajući ruku šetali ka cilju.

I ja sam Tebe barkao za svašta, za sunce, za kišu,
za poneki njen pogled, najmanje za bitne stvari-
obrazi da se zacrvene.

Ipak, nakon svega otvorio bih ponovo pregovore ali pod uvjetom:
svoj džennetski dan da sam dizajniram.

Od akšama posuđujem krvavo sunce što brdu bježi.
Iz jutra kradem svjež zadrž dah dana.
Fjaka bi mi dala zriku zrikavaca.
Molitva ide uz unesrećene, uz mene nek ide sunce što potkušulju
za kožu lijepi.

Ožuriti da me smije samo smokvin list,
po licu očambati samo šipkova grana.
I onaj sjever mi daj šta puhne pa mi se čini da sam serdžada,
a Ti s njim, svojom klofom, prašinu dižeš da vas svijet vidi
pasjaluk koji iz mene istjeruješ,
jer sve drugačije kazna je za me.

Sve bih u jedan ceker strpao i ponio kao mati
kad u posjet krene kćeri koja se slabo udala.

Namik Ekinović

Jesen

Cijevi radijatora sve su toplije,
dok kapi tuku s mukom ofarbane prozore.

Besciljno šetam pustim bulevarima,
brojeći bujicom uplašene patke,
duž nestajuće obale.

Lišće opet zatrpava mjesta prvih sjećanja.

Vrijeme je iluzija,
koliko i zrelost prevara.

Uzalud iz restorana u restoran...
Baš nigdje nemaju palačinke sa sirom za ponjet'.
Gore mi uši i lice i znam da smočio sam tabane.
Valja požuriti po kolu i paracetamole.

Umjesto električne cigare,
opet „Aura light“.
Ubrzavam korak,
gledajući na drugoj strani starca...

U glavi sviraju taktovi prvi i refren,
“Sweet pain“ od Nusrat Fateh Ali Khana.

Ne razumijem jadan ni jednu jedinu riječ,
a ona svira,
svira,
svira...,
sve do Fatihe za Nusreta.

Imaju oni i naziv za to,
za bolest “sviranja u glavi muzike“,
koji nikako zapamtiti ne umijem,
a oduvijek sretno bolujem.

Sadžida Viteškić-Majstorović

ADMIRALU, MOM PRIJATELJU DOBROTE

«BARBARA, GDJE SI?
LJUBAV POSTOJI!
LJUBAV POSTOJI!»

ZVONI LI TO TVOJ GLAS, PRIJATELJU MOJ,
OVDJE U TVOM I NAŠEM «ZVONU»?

ILI MI SE ČINI?

BIĆE, IPAK, DA SU UTKANI TVOJI STIHOVI
U TOPLINU ZIDOVA OVDJE, GDJE SMO NOĆAS MI
I DA ĆEŠ NAS I DALJE
DOČEKIVATI ZVONKIM RIJEČIMA
PRETVARAJUĆI IH U SIMFONIJU
NEKIH DAVNO IZGUBLJENIH SNOVA.

LUTAJU LI TO, NEMIROM,
TVOJE TOPLE MODRE OČI
PO NAŠIM TUŽNIM LICIMA
ZASTALIM U NEMOĆI SPOZNAJE
DA SI OTIŠAO, PRIJATELJU MOJ?

LEBDE LI TREPERAVI NJIHOVI ODSJAJI
POKLANJAJUĆI NAM ISKRE DOBROTE I SVJETLOSTI?

JE LI TO TVOJA ČAŠA CRNOGA VINA,
DOPOLA ISPIJENA,
DRHTURI NA IVICI STOLA
LJUBOMORNO ČUVAJUĆI OTISAK TVOJIH USANA
I ČEKAJUĆI TE VJERNO, PRIJATELJU MOJ?

KAŽU MI DA SI UMRO.
NE, TO, JEDNOSTAVNO, NE MOŽE BITI.
ULICE SARAJEVSKE ZVONE I DALJE
TVOJIM KRUPNIM KORACIMA.

NISI UMRO, SAMO SI LEPETOM LEPTIROVIH KRILA
PREŠAO U DRUGU DIMENZIJU,
PREKO MOSTA, NA KOJEM NAS ČEKAŠ,
TRAŽEĆI SVOJE SNOVE I PRATEĆI BARBARIN OSMIJEH.

ZNAM, PRIJATELJU MOJ, BIĆE KAO ŠTO KAŽEŠ:

«OČI NJENE,
SVJETLO ŠTO PRAŠTA,
OPET SU ME RODILE.

Atina Mušić

MAGIJA

I bi pjesma.
I bi noć obasjana mjesečinom
koja se kupa u slapovima Une.
I iskre što padahu sa
Starog grada na jedinu.

U svakoj po jedna duša
u moru sjećanja.
I zaorah po sjećanjima
izgubljenih i nađenih duša.

Dodirnuh tvoj osmijeh
i osjetih tugu.
Zajedno se nasmijasmo.
I smijeh mi prostruja
kroz srce i ono zaigra
kao list na povjetarcu
nošen tvojim rukama.

Da tvoga dodira nije
ni ova pjesma ne bi
dočekala svitanje novog dana.
Da li je nada ovo
ili si ti sve što mogu da izgubim?
Ali odgovor željeni ne dolazi.

Slaži noćas i pokušaj da voliš.
Osmjehni se ,tiho se pomoli.
Ne uskraćuj mi da te želim i volim ,

ne dopusti pogled koji moli.

Almira Mraković

Lopove

Tako blizu si mi bio,
skoro pa sam te osjetila.
Cvijetni izvor mojoj duši,
zraka sunca mome licu.

Dotakao bi mi usne
i one bi se u trenu u
osmijeh razvukle.

Otrgnuo si mi se naglo,
nisam bila spremna,
skoro pa si me uništio.
Dugove si tek počeo
da otplaćuješ,
a onda si samo nestao.

Duša mi je prazna,
lice mi je hladno,
usne su mi mirne,
nista ne osjećam.

Čekam, nedočekano,
tražim izgubljeno.
Čekam da naplatim,
hm!

Kome?

Lopovu koji mi oduvijek
sve samo ukrade i ne plati,
ostavi me u hladnoći
i samo se izgubi.

I da se vratiš,
ne bi me zagrijao,
ne bi me ni pomakao.
Bilo bi ti čak možda i žao,
Lopove jedan.

Dardagan Uma

Mati

Na kućnom pragu
puna nade
pogledom svojim
daljine grli.
I očekuje...
Željno... željno...
ko li će
od nas četvero prvi,
da je nazove,
da se javi,
da je upita:
„kako si stara?“
Ima li zime?
Je li hladno?
Imas li drva?
Imas li para?
Za nekog sasvim obična žena.
Za nekog
pjesma koja se pamti!
A ja uvijek s ponosom kažem:
„Vidite ljudi to mi je mati!“

I topli dom,
i vruća pita,
i kriška hljeba namazana.
Prijekoran pogled
i nježan zagrljaj
i najljepša pjesma ispjevana.

S ponosom kažem,
neka se pamti.
To mi je mati!
To mi je mati!
To je moja MATI!

Ćazema Talić

SINOVI MOJI

Moj ste početak
Nesalomljiv
Početak neoboriv
Beskrajan
Priča o vama nema ni početak
Te u tišini sobe pokušavam
Fatihu proučiti mogućem kraju

Ne uspijevam jer sam samo
Svoju smrt u dlanovima vidjela
Vas nije bilo u njoj

Šuma u smeđoj haljini mi reče:
- Raduj se, to je početak,
To su te sinovi tvoji vratili u rajsku baštu
Da u ibriku ispijaš njihova dva lika
Čija čudna sličnost te proganja

O njoj pišem na zatvorenim vratima
Kako činite da budu širom otvorena
Za vaše amidže, za tetke, za mrtve očeve...

A kada me ne bude sinovi moji
U peškir umotajte svoja sjećanja
Bez vode, kruha i soli ako bude samo jedan vaš dan
Sagorjevajte u sebi kada vam sebičnost obuzme tijela

Sine prvi
U bjelini konja prepoznaj djetinjstvo
I zemlju didovu nahrani
Tako ću znati da postojiš

Sine drugi
Neka ti čelo blista u očevom sjaju
I znaću da počivaš u njemu

Vladana Perlić

Nestali

Nazvali su me po mrtvacu
Sve se miješa u mojim snovima
Četnici ustaše partizani mudžahedini
I svi me oni progone
I svi me oni kolju
Umirem tako često
U snu ratovi ne prestaju
Prijateljica kaže
Čitala sam članak
To se zove genetsko sjećanje
Ja sam gotova da joj povjerujem
I pričam joj
Da sam prvo dijete rođeno u miru
Tad kad se Rat preselio u moje tijelo
I tu nastavio da traje evo ima već dvije decenije
Ja sam bojno polje

Nazvali su me po mrtvacu
Koji me doziva u snovima
Mama kaže
Bio bi ponosan na tebe
On mi ne govori o tome
Tamo
S one strane
Neka učiti mama reci mu da me više ne zaziva
On je mrtav mrtav
Ne dam mu da živi u meni
Odsjekli su mu glavu pa sad želi moju

On je legenda
Koja vreba iz selekovskih brkova na fotografijama
Iz novčanica iz doba inflacije što stoje u babinom podrumu
On je patrijarhat i komunizam
Voljela sam ga i plašila ga se priča njegova kći
Psiholozi kažu potisnut incest
Tako je to u patrijarhalnim porodicama
Ništa novo
Znalo se kažu kada lupi šakom o sto ko je gazda kuće
I one su obožavale tu njegovu tvrdoću
Prale mu noge
Bio je dobar čovjek svi se slažu
I pognute glave promrse kroz zube šteta što nije još poživio
Pomalo kao iznenađeni njegovom smrtnošću

Drugi su bili vjernici
Gatare su za njega govorile
Vratiće se jednog dana
Astrolozi
Nije mrtav živi sa novom ženom u Argentini
Drugi proroci
Da je zapravo na Kubi

Ali niko nije osluškivao šta djevojčica mrmlja dok spava
Inače bi znali njegovu novu adresu

Ko bi rekao da tolika ljudina može da stane u nešto tako sitno?

Imširović Mina

TREBALO JE

Trebalo je Ademe naučiti, opet disati,
između dva jecaja
u uporištu sazdanom od mrkline i istine
da uzalud tražim kap vode
u pustinji tvoga pogleda.

Trebalo je Ademe moj,
probuditi rajske ptice
u ovom paklu pronaći komad raja
a čovjek je zvijer čudna,
laž mu je prva i poslednja molitva.

Trebalo je
ponaći smiraj između dva oprostaja
(ako ih uopšte ima)
i povezati drveće sa pticama,
oblake sa nebom, ruže sa zemljom
i mene sa tobom.
Ali, ne ide moj Ademe
kojot sa vukom ne može.

Trebalo je, pronaći prava pitanja.
Ne zadovoljiti se malim istinama.
Zašto se mrznja lakše nego ljubav,
utka u čovjeka?
I dali je uzrok propasti čovječanstva
samo jedna jedina jabuka?

Amela Mustafić

Otac je rekao

Volio sam,
onako kako jutra vole sunce.
Ali jednom otac reče:
"Jedinac,
neće dovesti neplodnu u kuću."
I ostavih je,
onako kako se ostavljaju mrtvi,
naši voljeni mrtvi,
koji odoše rano.
Doveo sam onu,
koja će da rodi.
I rodila je.
Muško.
Sa osamnaest je otišao od nas.
Otišao u "svijet".
A tada i žena shvati,
da sin nas je vezao samo.
I ode.
A ja sam sa ocem orao njive
i jednom u godini razgovarao
o pismu i razglednici,
što nam šalje moj sin.
Dobro je, kaže.
Liječi ljude.
Piše knjige.
I kaže, da ga ne pitamo za žene,
njih je zamijenio naukom i knjigama.

Nedžib Vučelj

LJEPOTA IĆRAMA MUSAFIRA

U ćošku ćekmedže miriše na oman i vratić,
tuzluk visi na duvaru
pokriven šamijom s ojcama.
O kredencu visi vezeno mindiljće.
Dušekluk sjerom zapahunt.
Griju se tronoške oko mangale.
Planinka puni đuveće i karlice,
iz tople štruglje što na mijeko miriše-
Mješajka podigla sać,
iz crepulje rumena pogaća najavljuje musafire.
Iz bakraća obješenog o verige
kaćamak ašćinici obraz mije.
Po rafovima sve ćase do ćaseta.
Pendžeri vezenim beharom okićeni.
Minderi aćik crveni, tespih na pustećiji,
ćitabi u jandžicima i na peštahtama.
U musafirhani ljudi rijetko, ali mudro zbore.
Evo i kahva je pristavljena i šerbet prinesen.
Dvori nevjesta sa tabljom.

Robert Sutton

Vor dem Regen

Oblačno je

Pomračenje konačno je

Maglovito

Drhti jablan, pleše žito

Grmi

Poredani vinogradi strmi

Jugovina

Podno stabla mahovina

Puž

Golubovi lete poprijeko-uzduž

Govori mi svaka strana

Stižu oborine

A ja se bez kišobrana

Sjećam omorine.

Hafija Subašić

NADA

Baš tu, vrti se, zove, igra,
rasprši se u hiljadu boja.

Uхватih je, čvrsto držim,
skoro ruku spržih.

„NA“ mi ostaje tu, na dlanu.

„DA“ izgubih.

Ponovo ruku pružih pa i „NA“ izgubih.

Grlo stegnu, nema glasa.

Zar sam opet anonimus u oazi beznada, plača?

Srce mi šapće „Idi dalje“

Vjeruje, vjeruje...

Vjeruje u moje sanje...

Tijelo škripi, gubi snagu,

Ne, moram za njom, moram je stići,

Moram joj prići.

Trčim, trčim dalje,

Ma uhvatit ću je u svoje ralje.

Ponos me gura, sunce se smješka,

Mjesec sjajni pokazuje put.

Jedino oblak nešto ljut.

Ali.....

Svjetlost iz mene obasja svemir,

Mjesec osjeti nemir,

Pokaza mi rogom svojim gdje se krije, ona, „NADA“!

Uh, lice mi posta vedrije, srce veselije.

Tijelo drhti, ruke sve vrelije.

Uhvatih je, “NADA“ je tu!

Sretna sam, izađoh iz beznada!

Ljudi, trčite i vi, tražite je!

Jedino sa NADOM, sretni smo svi!!!

Žarko Milenić

STARA DJECA

Oko mene stara djeca
koja su nekad bila djeca
koja više nisu djeca
koja više neće biti djeca
koja ostaju nečija djeca

stara djeca imaju djecu
koja će imati djecu
prvo mladu potom staru

kad su bili djeca
htjeli su biti stari
sad su stari i žele
biti opet djeca

kao djeca su crtali
kao djeca su pisali
kao djeca su pjevali

onom starom koji i sad
crta piše pjeva
znaju radije reći:

ti si kao dijete

Sead Husić

Mostarska

P. Zubcu

Govorio sam joj da je glupa.
Govorio sam o teškim modrim kišama
što su onda nad Mostarom lile.
Govorio sam joj
o elegijama što su nad nama
kao dudovi, zreli i plavi, padali.

Govorio sam joj onda kad je
nad Mostarom nebo okrvavljeno bilo
i most pod kojim sam sanjao o njoj –
svijetloj i plavoj –
porušen bio...

Govorio sam joj o Svetlani!

Govorio sam joj: ne budi glupa, ne budi derište.
Govorio sam o Emini i kako
i danas kiše padaju nad Mostarom.
Govorio sam joj kako ne bih mogao tek tako tamo s
nekom Svetlanom. Pobogu? Kako bih mogao?!
Govorio sam joj u kasnu jesen,
poturajući joj Liriku Itake,
kako sam ljetos gledajući u kajsije
sjećao se Svetlane, tamo neke...
Kako sam u to mlado ljeto
pronašao smiraj na ulici, mostarskoj i kišnoj,
čekajući Kajana u studentskom,
poput plava dječaka koji čeka da dođu po njega.

Govorio sam joj. Sve sam joj govorio.
Kako ću otići. Kako ću pisati pisma.
Kako ću tamo negdje sanjati o njoj koja se sjeća
mene kako prstima –
kao po mojim stihovima,
kao po ružama...

Govorio sam joj da je glupa.
Govorio sam o teškim modrim kišama
što su onda nad Mostarom lile.
Govorio sam joj. Sve sam joj govorio.
Govorio sam joj o jednoj Svetlani i tamo
nekim mostarskim kišama!

Elmira Kadušić

OH, DAJ MI SMISAO ZA LJEPIOTOM

s djetetom u naručju ušla je u kamion.
zajedno s gomilom uplakanih očiju.
zujale su molitve i dozivanja
Gospode, na sedždu ti
padam

čuvala je rukama dijete na prsima gladnim
i ono bi po mirisu prepoznavalo mir
i ušuškano molitvama i brujanjem
bi padalo u san.

prštalo je nebo iza njih i zemlja je proždrljiva
nadosila svoje bogove u njihove snove

čuvala je život na rukama i molila da bude
božica života što rukama drži život i
srcem štiti od bogova smrti.

dojila je gladnim prsima jedan život
i u mislima padala na sedždu

s djetetom u naručju je otišla iz smrti
dok nebo je prštalo i zemlja je grlila
rukama teškim.

na drugom komadu neba i zemlje
tražila je,
noću dok čedo bezbrižno spava,
smisao u Ljepoti

pod svijećom i mjesecom
ruke su titrale
bosansku umjetnost

pod svijećom i mjesecom
tkala je ruže bijele
među prstima

ruže bi oživjele na stolovima
evropskih kuća i bile između ruku
vezanih u halku molitve Bogu uz objed

istrčala je iz kuće, u papučama na cvjetice

i zadnji put se okrenula
za bijelim ružama
na koje je
pala
granata

i tespih bi se prebiraio među prstima
bez bobaka sve dok ruke ne utnu
i slijepe oči od polutame svijeće
vidjele su samo ruže u cvatu
i smisao bi polagale u
molitvu za Ljepotu

ZAŠTO MUŠKARCI PLAČU U SNU

Probudio se uplakan. Uplaši se da nije više muško,
pa začas virnu u gaće. Dosad je abortirao sve svoje suze brišući ih.
Sasvim je očekivano metnuo u rukave i ove
pošto ih nije stigao obrisati dok su još u oku bile.
Već u krevetu, ugledao je krv na jastuku. Tako je sasvim slučajno zaključio
da čovjek koji zna šta radi, svjestan je da nije dovoljno dobar čovjek,
pošto se i on tako slučajno u snu ujeo za jezik
pa se načas upitao je li još uvijek vegan?
Ustao je. Već su mu na sabahu opet naumpale priče o ratu koji nije preživio
i opet ga je isto srce natjeralo moliti Boga da prežive i oni
za koje je znao da su umrli.
Inače, smrt je njega vazda podsjećala na Boga koji nikad neće umrijeti
iako više ni sam Bog sigurno ne vjeruje Svojim očima, u šta sve gleda svaki dan.
Sigurno se i On uplašio njegove žene koja je pjevala u kupatilu,
a kad ugleda muža na vratima utiša se, jer joj nešto naumpade.
Ne volim ekstreme, reče ona i obrija svoje nausnice!
Kad napokon završi brijanje brkova, reče mu:
Majke ti, je l' te još uvijek stid priznati što čupaš dlake između obrva?
Vidno zadovoljna glatkoćom svojih nausnica stavi mu žilet u ruke i izađe.
Zacrveni ga. On vrati boju kad se sjeti da je ljubav poput fleke.
Lako se opere, kad se na vrijeme skonta.
Nema svrhe da sad nešto mijenjaš, reče sebi i nastavi
sa ogledalom pričati o sebi, u trećem licu,
pošto su mu rekli da je dobar u rješavanju tuđih problema.
Kad je izišao iz kupatila, vidio je sina kako izvlači traku iz kasete Ismeta Hore,
jedinog humora koji je još ličio na život.
Sjeo je piti kafu. Gledao je jednog od tri predsjednika koja nam nisu dovoljna
kako se potajno hvata za kičmu, iako je bio usred televizijske emisije.
Bi mu silno drago, što se i pored boli ovaj ne omete u obećanjima.
To ga potače da požali što zna zašto muškarci plaču u snu!

Said Šteta

Ispod Gradine

Šerbe od ruže dobrotom se toči
miriše na djevojačka njedra, ašićare
niz grlo sjetno mili i derte opija.
Ispod Gradine, sada zatvaram oči
čami prošlost mnoga ključane sehare
kucaju damari moji k'o stara kovačija.

Tu pjesnik jednom davno stao
sa rujnim vinom, tugom se bori
znajuć' da svaki megdan gubi.
Gradine kamen na dušu pao
o tome nikom ne progovori
snivanu djevu u vinu ljubi.

O, zašto pjesniče šerbe od ruže
ne pusti na ta čula svoja
pa da ti mladost mušku ožive.
Ta pjevao bi bar zehru duže
mjesto junakom pjesničkog soja
još te pijancem neznani krive.

Ruka dobrote šerbe mi toči
na Gradinu sunce ko' na jastuk liježe
i miluje moje nabrekle vene.
Slaže ko' svilu slike, u sanjive oči
Pjesniku, što se za rumen veže
u mirisu ruže, kapi iscijeđene.

Ismet Suljić

ROBU LJUBAVI

Životna staza duga ti ne bješe,
Umjesto cvijećem bodljama posuta,
Još zarasla nije, na Zambak miriše,
K'o procvala trešnja kraj kaljavog puta.

Tvoja Đulizara vječni život živi,
Kraj Neretve i sad' zaljubljeni hode,
A Bosna žubori, Pjesniku se divi,
Pokajanju griješne tvoji puti vode.

U Odžaku, Tešnju. Tuzli, Carigradu...
Teubei – nesuh, i sad suzu mami,
Ašikrije snuju đul Zulejhu mladu,
Kur'an svijetli pute, opire se tami.

Tvoj Uvehli cvjetak opet miris širi,
Mirisom napaja žedne svete rime,
Nikad svehnut neće, vječno će da miri,
Vječni Rob ljepote njegovo je ime.

Mehmed Đedović

Mjerimo vrijeme

Umijemo besjediti o kamenu
i njegovim stoljetnim borama
brine nas otapanje leda
i gomile dima u zraku

Razumijemo kišu
Jer za nas ona nije tek obična voda
Znamo i za šta služe kišobrani
Naročito dok smo još mladi

Slušamo kako galami vjetar
I nadmudruje se sa ljutim nebom
Pa se munjama dobacuju

Mjerimo vrijeme, brojimo dane
Važno vrtimo glavama
Sve nam je jasno i sve znamo
A ni sami sebe nismo u stanju da razumijemo...

Kemal Handan

ENA I SJENA

Prošetala jedna Ena
sa ljubimca dva malena.
Svi govore – Eno Ene,
Ena ima dvije sjene!

Zamislite, prva sjena
nije siva već šarena.
Ova ljubav dugo traje,
ne govori – sjena laje!

I još jedna, manja sjena
prati Enu od malena.
Ne govori, ne guguče,
sjena Eni zamjauče!

Imate li, poput Ene
i vi djeco svoje sjene?
Plave, žute i crvene
veće, srednje i malene?

Da li i vas sjena neka
ispred škole danas čeka?
Da li znate, sjene pate
kad se s njima ne igrate?

Sjeni može rog da nikne,
sjena može i da rikne.
Kada sjenu krasi surla,
sjena može da zaurla.

Tako vam je to, dabome
nisu sjene sve pitome!
Djevojčice poput Ene
ne plaše se svoje sjene!

Husein Buljubašić

(P)OSMATRAČ

Odavno sam ukrotio dušu,
Život ovaj posmatram sa strane.
Ništa ljepše od Bosne na svijetu
Od istoka kada Sunce grane.

Tad Bošnjaci u čaršije dođu,
Bijelih lica od molitve rane.
Sva je Bosna k'o Džennet na Zemlji,
Od ljepote vrijeme bi da stane.

Jesmo li to posmatrači samo,
Il' glumimo s vremena na vrijeme?
Mnogi misle ravno nam do mora,
A nemamo bitke izgubljene.

Bosna zimi ašiklukom šapće,
Ledenice u kristal se tvore
Iz planina noću viju vuci,
A horozi oglase cik zore.

Odavno sam ukrotio dušu,
Život ovaj posmatram sa strane.
Sva mi Bosna k'o Džennet na Zemlji
A najljepša kad sabah osvane.

Kemal Ljevaković

SUZAMA TREBA MATI

Došaptavaju se studeni i prosinac.
Pravdaju se imenom jedan drugome.
Stežu sa obje, pak
Stisnute nosnice teško udišu zrak.

Tijesti se dan. Kao da je još u jutru
Izmaglice. Lebdi bistra studen.
Hvata se i štipka po licu.
Očima je žmirkamo.

Na ulici Ciganče plače.
Suze se niz obraze sustižu, curkom.
Na usnama i bradici,
Iz nosa siline i suze se slile.

Samo na ulici. Bosonogo.
Ispružene ruke nije.

Što plačeš? Kako se zoveš? Stadoše ga pitati.
Ni jedne da izusti.
Rida. Jeca. Ne zna stati.

Sa skele mu zidari na trotoar počеше gvozdenjake i
Svoje predrasude bacati,
Ali, ne mari. Suzama treba mati!

„suze predrasude“

Fatima Memija Bahtić

Nježno srce

Važno je da se ničega ne stidiš.
Dok koračaš kroz život. Tako usporeno.
Siromaštvo što te pristiglo.
Pukotinom duše tvoje ječi.

Dok krotiš vrijeme, svjedočeći strah,
Osmijeh ti kroz suzu prosija
Ljubav, što stane u minutu šutnje.
Opkoračila sva tvoja počela.
Zaključaj vrata što ne vode nigdje,
Bremenita planom za budućnost.
Kao da ona postoji.

Koračaš zemljom. Okovana. Bježiš.
Od zemlje u kojoj je bijeda naslijeđe
Jedino sigurno.

Glas istine. Priča na dlanu.
Ispisana. Sve glasnija što jeca
Bolom nerođenih.
Ne steži zbilju rukama svojim
Nažuljanim iskustvom
Do krvi.

Milica Vujović

BILJEŠKA O PJESNIKU

Ljubavnik je Pisac.

Pisac me uveseljava.

Pisac uveseljava mene i čitaoce.

U tužnim danima nabaci mi osmijeh.

On hoda mojim, on hoda našim gradom,

tapka stopalima čineći ulice toplijim.

On postoji u mojoj mašti, on postoji u mojoj stvarnosti.

Ispovraća mnogo redova u jednoj godini, redova koliko koraka, ako ne i više.

S vremena na vrijeme bježi u maštu, vjerujući iskreno da sve jeste mašta.

Posmatra svijet slično kao ja, zato osjećam da mi je bliži nego ostali Ljubavnici.

Da li tome trebam dati važnost?

Ne znam.

Ljubavnik ima lijepe ruke.

Šake odaju koliko je sitničav i pronicljiv što dokazuje njegove izlete Intelektualca kojim posmatra pojedine ljude s visine ne računajući da je možda on sam bio na visinskim pripremama, a da neki to nisu.

Habitus Ljubavnika je i na više nego zadovoljavajućem nivou.

Prepoznatljiv hod na više od pedeset metara,

zabacuje tijelo malo u lijevo,

tipičan dešnjak,

na prvi pogled pomalo smotan,

ali prvi pogled vara u njegovom slučaju.

Potvrđeno je da je nekad igrao šah.

Pitam se zašto sam to pretpostavljala?

Ljubavnik u krevetu, Ljubavnik na ulici i Ljubavnik na govornici su tri različite ličnosti.

Ljubavnik u krevetu je jedina realna ličnost za mene,
za ostale nemam potrebe niti živaca da ih istražujem.

Ljubavnik u krevetu je tipičan Pisac.

Pisac mota mrežu i ispipava situaciju, pomalo bojažljivo i vrlo pažljivo.

U početku sa velikom dozom sujete i nesigurnosti.

Ljubavniku još nijedna pjesma nije napisana,
ali Bilješka je u nastajanju.

Šta da mislim o tome?

Postoji stan.

Stan odiše dodirima i riječima.

Stan odiše orgazmima.

Stan odiše životinjskim urlicima.

Ljubavnikove oči su sive.

Ljubavnik je siv.

On je spavač.

U podne oči postaju plave.

Ljubavnik nije sa ove planete.

Rođen je u mislima, sjedinjen u riječima.

Ljubavnik je Moj.

Ljubavnik je tuđi.

Ljubavnik je svačiji.

Rođen je u zelenilu unoseći se u svaki pedalj asfalta.

Ljubavnik ima posesivnu prirodu, reaguje na moje ubode i provokacije.

Ljubavnik mi se jedan dan sviđa, sve na njemu, čak i njegova priroda.

Drugi dan ne mogu da shvatim zašto mi se prethodni dan sviđao?

Moja priroda je ovdje upitna.

Ljubavnik ima sitne oči, pune prezira savršeno se uklapajući s nosom.

Iako nije Škorpija, oči odaju njen karakter.

Kako je moguće da Ljubavnika nisam ranije srela?

S Ljubavnikom je sve prirodno.

Ispijanje kafe,

prostiranje po krevetu,

prostiranje prostirki po krevetu,

razumijevanje riječi, prostota.

S Ljubavnikom je sve u najboljem redu. Sem godina.

Ljubavnik je zatvoren.

Zato je Ljubavnik Pisac.

Nije zatvoreniji od mene.

Šta sam onda ja?

Ljubavnik je slab.

Ljubavnik ima mirnu oazu.

U oazi nema ništa loše.

Ljubavnika oaza hrani, sprečavajući ga da bude to što jeste.

S oazom živi i zbog oaze umire.

Sve je slabiji i slabiji.

Izabrao je sigurnost umjesto oštrog olovke.

Jak i slab u isto vrijeme.

Ljubavnik je Paradoks Pisca.

Ne znam šta će budući koraci prosijati kroz redove.

Ne znam da li će Pisac ostati Ljubavnik?

Bilješka nalaže da ispoštujem riječi,

da ispoštujem Ljubavnika,

da se sretnem s njim još koji put,

da ukrstimo pera i stope do posla.

Neki susreti naprosto vrijede.

Da li ću se urazumiti nakon?

Ili ljubavnik postaje još jedna

Bilješka.

Stopala su pohotno naišla na razumijevanje.

U polulakom momentu,

Propala su jedna u drugom.

U sobičku punom korica,

Bez prividne topline,

Sa očima potpuno različitim,

Sa generacijama izumrlim,

Stopala su naišla na rješenje.

Stopala su se ukrstila.

Šta će poroditi?

Stopala protkana pitanjima proći će ulicom.

Zijad Bahtić

Nevrijeme vremenu

Tamničari i pozornici novog doba marširaju
Korakom strojevim. Kroz živote. Trpimice.
Višem cilju, vlastitim tijelima služe.
Junaštvo po naredbi. Uniženo, ovehtalo.
Pomamne žudnje ropstvo mužjaka opkoračile
Smjelo.

Tako je nekada nekome na pamet palo.

Prazan okvir nedovršenih slika. Svojih.
Povješali na zidove soba. Oskrvnavljenih taštinom.
Uramljene zablude bludniče im simfonijom vremena
Nad mokrim snovima. Nedosanjanim.

Ozbiljna lica pokajnika udomila zabranjene osjećaje.
Pukotinom života kroz koje drugi radoznalo zure.
Zalutali na korak od svog pogleda.

Mladost se pretvori u uspomene. Od svile. Ostarila prije nego što uzri.
Dok se pobožno pjene drhtaji života, utamničeni.
Doslućuje leptire. Na raskrsnici bola i tuge.
Dok se sjeća zaljubljenog vremena.

Riječ što je dugo visila u čista jutra
Miris svoj sluti . Pitomi neposluhe.
Sjećanjem što krvvari.
Svoj mrak.

Alma Mujanović

Vječiti tragač

Ja sam daleka putnica
U potrazi za srećom,
Nestrpljiva prolaznica
U potrazi za mirom.
Ja sam vječita studentica
U potrazi za znanjem.
neumorna tragačica
U potrazi za samom sobom.
Ja sam beskrajna sanjarica
U potrazi za voljenim.
I srcem njegovim...

Hakija Karić

Naslonjen na tebe

Drhte
U tebi
Stoljeća
Krv mojih
Didova

Kaži mi
Skrivene tajne
Da smirim srce
Da udavim očaj

Mi smo jedno
Kamen i meso
Nakon svega
Samo prah
Trun vječnosti

Naslonjen na tebe
Uranjam u pitanja:
O postojanju
O smrti
O prolaznosti
O začudnosti

Naslonjen na Tebe
ma me
Znam da sam
Postojan
Kao vlat trave
Kao zov
Slavuja

Naslonjen na Tebe
Za vječnost

Nataša Stanić

BEHAR U SNIJEGU

Između grijeha što ljepoti žudi
I pokajanja zbog pijane strasti,
Vjerni rob ljepote jedino budi,
Slomljen i umoran u dubini tamne vlasti.

Behar proljeća mračnog sevdaha,
Pjesma je dar, ali proklet!
Između zanosa i straha
Kratak je previše let.

Završava se sve padom, u snijegu...
Promrzla smrt bijela. Crni gavran
Krv pljuje u uzaludnom bijegu...
Oči sklapaš slomljen i umoran.

Život je kratak, slutio si uvijek,
Ali pjesme o ljepoti vječno su žive...
Bol i smrt ne poznaju lijek.
Ali, ljepota pjesme traje, zato ti se dive!

Suada Suljić Sokolović

Volim buđenja

Volim buđenje
latica
dok ruža cvjeta
i prirode
koja čuva ljepotu,
tu tajnu svijeta.
Volim zelene nošnje
u koje su
odjevene krošnje
i šapat lišća
dok pleše uz
tihog vjetra note
volim te živote.
Volim oblak
dok ga nosi
duga plava
volim buđenje kiše
dok se sa oblakom
došaptava.
Volim mjesečev uzdah
među mnoštvom zvijezda
volim cvrkut ptica
kada slave svoja gnijezda.
Volim kada sunce
budi travu
volim šapat novorođenčetu
dok mu majka
na svoje grudi
spušta glavu
volim zlatne boje
zore koja rudi
volim sve što se
rađa i budi
volim kada rijeke
obalama kazuju svoje zgode
volim buđenja, želim sretnija
vremena da se rode.

Sabit Dino Bekto

RANDEVU U AMSTERDAMU

•
Ne brinem kada ovo kažem,
tako je zaista bilo.
Kada je sretah u vlaku
izašli smo na željezničkoj stanici Amsterdama
Rekla je:
“Vidimo se večeras ispred Caffea “Maloe Melo”,
doći ću oko devet”...

A evo druga noć je došla,
nje nema,
Čekam...
Veče je oktobarsko
gledam kroz prozor hotela “Bilderberg Garden”,
poneka ladja prodje sa strahom da će da zaluta!

Bojim se izaći na trg Dam,
možda me sretne
pa me neće prepoznati,
jer zaista ličim na vrijeme neizvjesnosti.

Ima li to neke važnosti sada,
dok srce moje kao katedrala
“Bosilek Sint Bravo” kuca,
al' ipak nešto skriva u sebi.

Da li je vrijedno ovo čekanje?

Pogledom kroz prozor rastapam maglu
sta je ovo
ljubav ili život
u uzaludnom vremenu?

Krivicu dajem gustoj magli
odjeknu zvono sa katedrale Bosiliek Sint Bravo
dok razvlačim noć po sobi.

Napokon postajem spokojan!

Ako mi slučajno vidite majku
recite joj
“Sin ti je tužan on traži svoj put,
loše zaista ,loše izgleda.”

Sve mi se dogodilo!

Ko zna da li bi me ovakvog htjela
znam da zna
da ulicama Amsterdama hodaju zvijeri
Amsterdam je pokriven neumoljivim mrakom.

Zgruhanog srca pronalazim put
koji me vodi rodnom kraju.

Slusajte gospodine
“Ovaj autobus ide za Bosnu,
a ja znam da tamo je vedro,
nema kiše i crnih oblaka,
tamo nema dugih čekanja,
tamo se ljubi,
tamo je moj spokoj,
tamo se ide samo,
tamo ću da živim
daleko od amsterdamskih kisa,
tamo ću da sanjam”
“Snovima smrt ne može ništa”!

Mehmed Meša Delić

Musini odlasci i vraćanja

Tuga je mahala,
a Musa je s majkom odlazio iz Odžaka.
Plakali su, i on, i majka, i kiša je plakala
dok su odlazili iz Posavine, iz Odžaka.

Noći duge razgone
mukom prikupljene komadiće sna,
odlaze šutke kao da su zanijemili,
a vazduh im pojede glas.

Odlaze da sklapaju parčad sreće
u Tešnju u kome glas dobro znan
Allahu ekber! Allahu ekber!
Pobijedi svaki san.

Nisu sami ovdje ih dočeka novi prag
parčad sreće i sna u safu sastaviše.
Dospješe daleko, u malu izbu,
u carstvo tog malog svijeta.

Sretni su kraj ognjišta i hljeba
jedu priču od davnina,
a duše šireli se šire
i rastu u visine gore do neba.

U Tešnju Musa kao da pauk posta,
pa isprede mrežu između gradova dosta,
a niti su putevi radosti, tuge i znanja
te niti bile su mu odlasci i vraćanja.

Musina mreža je spojila:
Odžak, Tešanj, Carigrad, Tuzlu, Budimpeštu,
Sarajevo, Zagreb, Bijeljina, Mostar...,
a Musa putnik – namjernik i lualica posta.

Često je Musa te niti drhtave koristio
i kao bohem je po njima hodio
sa njih padao, ustajao, život trošio,
da bi se često vjeri dini-islam vratio.

Musa je i na mrava ličio
danonoćno je radio, čitao, pisao, uređivao, prevodio,
puno toga u mravnjak književnosti je unio,
Musa je veći i od mrava bio.

A onda je Musa krenuo bez koraka
tamo gdje je mrak vječita tama,
oči ima, al' vida nema,
živi ali grijeha i kajanja ima.

Sumnje mu mira ne daju,
a Musa ide da bliže bude kraju
sapliće se u niti svojih sjećanja
on zna, dan koji će doći je, dan umiranja.

Ulazi u svoju malu izbu, a svoj veliki svijet
dohvati se pera da „PRED SMRT“ pjesmu napiše,
prekide se nit života, prekide se i pjesma,
a Musa postaje zemlja (što je i bio).

Edin Šarić

MALI MEHICA

Opet na nastavi naš Mehica spava,
o drugarima svojim razne snove sniva.
Gdje će da se desi slijedeća vragolija,
ko li će manijetlucima njegovim da dolija?

Školsko zvono mu slatke snove prekide,
pa u učionici velika graja nastade.
Mehica čvrge opaljuje svima redom
pa im po leđima švrlja kredom.

Na kukuruzima u kutu on će da kleči,
šibom učiteljica manijetluka će da mu liječi.
Sve će on to muški da podnese,
samo nove gluposti opet da se dese!

Blažević Ilija ico

Ovo vrijeme

Čitam,svatko je vrtlar svoje duše.

Ja nisam.

Ja sam ti čuveni bježač
svega onoga što je skriveno u niši duše
s razlogom.

Bježim od ljudi
koji nisu sposobni kontrolisati sopstveno zlo,
bježim od zlih navika,
od kuge,gladi i rata.

Bježim od gladi decenijama,
tisućama kilometara.

Bježim od rata,
zaboravom,
čitanjem, radom.

Punim bisage,
proširujem vijuge.

Bježim,bježim i bježim,
dok mi gurate pod nos „nagrade“
a zapravo su kazne,
kojima ločete mi krv
i žderete moju vedrinu i živost.

Kad sunce zađe
i kad se uspomene vrata sa ispaše,
kad snove ispod dekice,
prospem kroz prozor,
nek drugog plaše.

Pobjeću u onu flašu od vina,
pobjeću u poeziju
u umjetnost.

Dok se ne otkine
ovo vrijeme,
kad laž laje ko istina.

Goran Pilipović

N E M I R I

Kucaju
Remete ritam što tone u san
Zaplićeš korakom, a ruke bi negdje
Udahnuo bih..., još
I sebi si višak-komplikovano oblikovan

Ja bih ... da mirišem
I sladak da budem
U dlan da se pretvorim ili sunca trak
Zvezdica u oku
Maestrala zrak

Sve mi nešto višak
A moglo bi manje ...

U mis'o se denuh !

Bezobličjem tražim ...
Možda neki snovi jorgovan sanjaju
I crvene trešnje na dlanu im zriju
Ja bih da zasvijetlim uz topline prah
Daljinama budem maestrala dah
Zvezdicom da bljesnem !

U san da se miješam
Ne smijem, ne smijem ...

Amir (Zulfo) Talić

Krvavo pletivo

Kroz nož ću da se provučem
i da u šaci krvnika
procvjetam
Hoću da osjetim bilo štu u
mozgu zvoni

Mjesečare prepoznajem po
zasjedi
u koju pijani
upadaju
pa mi u snu krik ptice
mine

Pletivo koje mati nosi
još u ruci njenoj
drhtavoj krv
obljuje

Sijač će u polju začuđen
stati
kad mu u oku zrno
proklija
To nije više rodna njiva
već pusta
razvalija

Semira Jakupović

ZID

(Otudjenje)

Dugo sjedimo

Između nas je opet zid

U oči se ne gledamo

Negdje u stranu pričamo

Tvoj ponos

Moj nedostatak hrabrosti

Uništava nam vid.

Tišina je

Nepodnošljiva

I mala soba postaje još tješnja

Sat kuca

Vrijeme prolazi

Pitam se:

Šta sad?

Kako smo do ovoga došli

Kada smo zajedno

Toliko toga prošli?!

Ni ti ni ja

Više se ne poznajemo

I ovaj zid

Ne možemo da srušimo.

Kazaljke odmiču

Znam uskoro ćeš ustati
Prekinuti ovu mučnu prazninu
Što razara nas.

Zidovi se cerekaju
I sijeku neizgovorene riječi
I oči bole što vole
A ne znaju pokazati.

Bojim se
Uskoro ćeš otići
A ja ću žaliti
Gledat ću dugo
U zatvorena vrata
I preklinjati svoju slabost.

Ti i ne znaš
Da je tako malo potrebno
Da sruši taj zid
Da opet budemo živi
Da niko nikoga ne krivi
Da nam se soba ne smije
Da sve opet bude kao prije.

****Posvećeno ljudima koji se sve više otuđuju jedni od drugih****

Selma Ahmetović

Reinkarnacija očajnih uzdaha

Gledaš u mene krvavim očima,
Jedući mrvice svojih ostataka
Iz ovih šaka prljavih;
Od blata, čekanja, slutnje, sumraka.

Sad bi pio i mutne vode,
Vodio karavanu podivljale ljubavi
Na kemoterapiju,
A i zrak zna da tu više ničeg nema,
Sem šupljine.

Blatnjavih cipela
Ne dam u odaje svog mira.
Držim sebe za riječ,
Kad već tebe mogla nisam.

Otrijezni se od lošeg vina,
Jučer mi, danas sjeta,
Sutra, a sutra tko zna šta.
Otrijezni se od svojih poraza.

Obriši krv s noža,
Zakopaj dokaze, potplati porotu,
Otići ćemo poput pepela,
Nečujno i suptilno,
A ja lažno posvjedočit ću;
Ne pamtim lica ubojica.

Sadija Lala Selenić

**ORHIDEJA LJEPOTA ČEDNOSTI
DJEVIČANSTVA**

Djevičanstvo sam zadjenula
između lati,
sunčevom zračku
stavila sam čednost na dlan,
smjeran osmjeh
suncu se izmamio u trenu
pa se strast i ljubav
u ljepotu stopi.
Kupaju se umilno
nježne djevičanske lati,
na sjajnom snopu sunčevih niti,
čuh kako se odnekud
ote strastan uzdah
toj neviđenoj krasoti.

Mjesec gleda,
i svoju tajnu žudnje skriva,
s lahorom sve iz sna
izranja,
o toj ljepoti,
o mili Bože,
i nebeski svod sanja.
Snopovi sunčevih zraka
kupaju djevičansku tajnu
što se u tajno
cvijetno oko skrila,
a čednost ?,
ona se u toj krasoti pritajila.
Tišinu daha uvukla u sebe
i svoje porcelansko bijelo lice,
vjetar ga kad kad pomiluje,
samo nehotice.

Ovo je boja sna
u bjelini tople zime,
čedne mladenačke postelje u latima
gdje će prva ljubav da procvjeta.
Omami će se djevičanstvo
usniće strast u žudnji,
a onda će oluja vrela srca
početi da stišava

pomamljena čula iskosnkog zova,
al' nikad, nikad
ta čednost ljepote neće splasti.

Kroz tišinu
šapat se čuje,
to lat laticu dovikuje
dotakne tananu nježnost,
samo u trenu.
A onda iz nabujalih grudi
žar ljepote
k'o vulkanska lava
sam krenu.

A na ostrvcu djevičanstva
počelo je jedno davno začćeće,
tu je procvjetala ta čednost božanska.
Zato dotakni nježnost,
onu što pred nebeskim oltarom dah staje
i što sedef topi
kad joj na usnu rosa pane.

Još u smaragdu počela je
da izbija čistota čednosti,
ljubavi i ljepote,
jer neka božanska moć
iz nje se probija
sve do trenutka
strasne al' nježne pohote.
Gledaj,
gledaj kako se boje
i čednost maze same
kao da će da klonu
na nečije toplo rame.

Neizborano lice lati
čuva vječnu tajnu u ljepoti,
to bi htjela čednost
sa srcem da se stopi.
Djevičanstvo netaknuto
u bezgrešnom začću,
stoji uokvireno
u svetost nedodira.
Crvenilo stida
udari u djevičansko oko,
i tako osta,
ko` najljepša slika u ramu.
Oh Bože,

po svojoj ljepoti moglo bi naći
svoje mjesto
u najpobožnijem hramu.

I dalje se otima čulo zova
ljubavne čežnje,
pruža ti, pruža lati,
nježno ih ljubi,
čućeš uzdahe
iz tih divnih
cvijetnih grudi
kao da nikad ljepota zanosa
neće stati.

Otima se stidno čednost
sunčevom tanušnom zračku,
zanos se predaje noći
ali ne skriva lice
svojih predivnih lati.
Očaran mjesec
zamahuje da je dohvati.

Iz tmine nebeske,
šapat se čuje.
To zvijezda , Neznacu poručuje:
”Ne daj me, čuvaj me,
hoću da budem vječnost
snovima i javi,
a ti,
molimo te,
samo me pored uzglavlja stavi.”

Jasna Kosanovic -Imamović

Pjesma posvećena pjesniku Musa Ćazim Ćatić

Ispisuješ molitvu noćas u gluho doba,
kad melek ti obilazi oko pendera
razmijenjuješ misli poput dvije užarene žižke
cigare koja dogorijeva
A slike same ti dolaze,
i lete preko neba,kao tamni oblaci vilajeta
nad kućom ti drežde
sviraći njemi,o doratu bezimenom pjesmu pjevaju
šuti pjesnik jer tamna voda zbori
Obuko bi je gizdavu,Kadunu ,
u svilu i kadifu,kad bi ove noći ,
rasplela crne kose,mrsio bi joj do cika nove zore,
i mirisu đerđef bijelih nježnih grudi,
Nježnijim dodirima odgonetnuo bi njenu tugu
U nuru da oživiš šargiju,
Uz njene zvuke tihe uzdahe,da probudiš
Kome noćas opet pjesme pišeš?
Dok posmatraš zvijezdano nebo,
oblikuješ svojim stihom treptanje
blijedih usana njenih
Ah Selima,razbuktaješ svoju nadu,da ćeš iz ove noći,
sa njom na šiltetu,
U polu tami svoje sobe,uz titranje stare lampe,
prebrojati u zjenicama njenim,
suze kao zvijezde,zbog rastanka ,
Kome li sada,probrane riječi šapćeš,
Dok nova zora,se budi...

Enes Topalović

GLOBALNA NUŽDA

kao da je pegaz sletio među kržljave
bosanske konje
na parkingu
oči je otimla limuzina iz budućih bajki

obilazio je oko nje
jednom, dvaput, tri,
kao da je Kaba,
(nikakvo čudo, koštala ga je
više od bar dvije nove Ferhadije)
no, nije, kao što rade hadžije, na nju bacao
kamenčiće ali je pljuckao pored sebe

(hm, evo ga – još jedan pokleknik,
poklonik vesele fikcije,
čije siroto zemno poimanje i šaroliku savjest
više ne drži na uzdama dobra stara gravitacija)

šta je, bolan Novo, da nije ogrebana
nije
da nije čime uflekana
nije
da nije usrana, da nisu ptice mislile
da je vazdušni wc
ma, nije
pa šta joj je, Novice,
što je obilaziš

ma, mašina je čudo perfekcije
nema šanse da joj šta zafali
ima sve moguće i nemoguće garancije
ali meni, izgleda, na sve strane curi
rok upotrebe
imam više nego su svi moji preci imali
a čuo i vidio si - ovoj limenki se jadam,
i reaguje, na moj glas i vrata otvara i pali se
ali, ni ona ni ja ne razumijemo zašto
i šta nam se dešava

sit sam svega, a fali mi ono
nemam za obrok, u duši

upakovan u prvu klasu, a opet
fali, ona pertla, što veže sve, u glavi
život mi savršen, ko pčelinje saće, a
fali mi, nemam se čime, nasmijati

s godinama, i milionima u džepovima
sve čudniji nagoni me progone
i sve mi se više čini da je lakše bilo prije,
ljepše su bile čobanske konekcije
nego ove nove, digiot mreže

ima ih, vala, da se zagubiš u njima,
a ima i nas koji smo ispali iz svake,
neovisni smo i nesvrstani
i nigdje nismo,
sve imamo,
yakuzi i auto sa kojim pričamo
a sve nam fali

ko i kako nam to sudbine štima?
zalud sam bježao od svog jada i neimaštine,
od belaja, rata, zaostalosti, zanebesalosti,
od svog smrada se ne može umaći,
onoj nezasitoj rupi u duši uvijek nešto fali,
fale carske krune, dok ti ih ne bude preko glave
i dok rastrzan na sve strane ne poželiš
skočiti sa sedmog sprata
iz tristo kvadrata luksuza
pravo dolje u cvjetnu baštu
ne bi li konačno zaronio u harmoniju

nije ti lahko, Novače,
nit je lahko obilaziti oko pametne limuzine
nit je lahko bilo obilaziti po planini ovce
moliću Onog koji daje
da ti ispuni u duši praznine
i pokaže put do Jednoće

e, moj efendija,

zašuta,
odmahnu rukom i nastavi obilaziti
pljuckajući

Biba Muratović - Saračević

POKLON VOLJENOM

Umirujem mišiće, tijelo,
isključujem okoliš,
utišavam duh,
smirujem misli.
Usmjeravam pažnju
svoje svijesti
na završni dio kičme.
Pažnja mi lagahno
ide prema gore,
opuštajući mišiće
cijele kičme.
Opuštam mišiće
grudnog' koša
i mišiće srca.
Nožni prsti se lagahno
spuštaju prema podu,
poslije toga,
usmjeravam pažnju na ruke,
opuštam dlanove,
podlaktice, laktove,
nadraktice i ramena.
Osjećam kako mi je grkljan
mehak i topao,
nozdrve otvorene.
Spuštam doljnu vilicu na dole,
mehko i opušteno.
Zatim opuštam mišiće očiju,
čela i ostalih d'jelova lica.
Na kraju opuštam tjeme
i kožu na glavi.
Ostajem u tom stanju,
pa se pažljivo podižem
i vraćam u sjedeći položaj.
Osjetim kako mi se
cijelo tijelo osvježilo
i napunilo zahvalnim životom.
Okrenem mišiće vrata
na desno i lijevo
i ustajem spremna
da nastavim rad
sa novom snagom i elanom.

Hajrudin Neradin

DJETINJSTVO

U meni je toliko neke sjete,
Baš sam često pravo dijete!
Ponekad zamišljam da sam ptica,
I krilima neki novi puteljak pravim,
Sve do kuće djetinjstva tada se vratim.

Toj bezbrižnoj kući i oazi mira,
Velikom skrovištu mog malog svemira.
Baš u tom trenutku mi se otvore vrata,
A na njima razigrano lice mog brata.
Zastanem ispred starog drvenog praga,
A na njemu, veselo stoji, majka moja draga.

I tada se rašire moja krila, sreći nema kraja,
Poletim i nevidljivim putem letim,
Da u majčino toplo krilo sletim.
U tom trenutku nema više ni sjete,
Jer postanem pravo dijete.

Sve bih da joj kažem i da se žalim,
Sve bih da mi kaže i da me hvali,
Sve bih da se ponovi istog trena...
Smiruje me tada hrapava ruka njena,

Odlazi odjednom i sjeta i čudna bol,
Neki dragi osjećaj je u srcu mom.
Povečerje niz nebo silazi, sve je tiho...
Prekriveno nemirom i snom...
A ja, ne želim da poletim, ne želim da odem,
Iz mene je krenula ljubav, buknuo iz očiju beskraj,
Svjestan trenutka i da ovoj sreći nije kraj.

Kako je nekad divno biti ptica!
Kako je lijep ovaj preobražaj!
I u trenutku kad se vratim, sve mi bude jasno!
Nikad nije kasno da se sjetiš,
Nikad nije kasno da odletiš,
Nikad nije kasno da se vratiš,
Sve dok te neko čeka na pragu starom,
Nema mjesta strahu, nema mjesta sjeti!

Zato , često poleti nevidljivim putem,
U djetinjstvo se slobodno svrati ,
Jer tu je sve tvoje, sve te prati,
A majka, s čežnjom čeka da joj se sin vrati!

Samir Garić

Upoznavanje

Oškrini vrata svoje duše.

Bez strahova što mostove ruše.

Moje riječi; odapnute strijele,

ko lavine kidišu,

Da ti to malo srama uguše

Hajde priđi bliže.

Uhvati se u moje mriže.

Sa antenom čula

primam svaki signal,

što do mene siže.

Ja nemam nervoze

pod plaštom svijetlosti

tvojih reflektora.

Stojim spokojno,

ko vojnik nanišanjen,

pred zidom

bez suvišnog dekora.

Prolij mliječ ljubavi

po noći,

po sjeni,

po meni.

Desiće se što se desit' mora

Šefik Sejdinović

- KRIK -

Mišlju svojom...
dušu tražiš...
u tijelu svom.

I pitaš se...
šta je to -
što ne vidiš,
što ne čuješ...
i gdje je to njezin dom!?

Zar ne vidiš dušin lik -
svih zvijezda na nebu sjaj?!
Zar ne čuješ njezin krik -
utihne gdje je nebu kraj?!

A taj kraj je...
od beskraja Božjeg neba...
samo jedan, puki, skut!

Duša sad u tijelu tvom je...
a iz njeg će ka tom kraju;
na svoj zadnji
- u vječnost -
put!

Za misao što dušu traži...
pitaš -
odakle se ona rađa.?
I koja od njih
drugu snaži -
zato što je od nje mlađa.?

Duša je od misli majka;
i kada je u život pusti...
nestvarana je
- kao bajka -
dok se ne ispiše...
dok se ne izusti!

Jer,
ko misli - taj se boji!
A boji li se čega more,

ili stijena kruta?!

...

I naše tijelo strahom trepti
- dok misli roji -
jer mu je duša - udahnuta!

Da l' sad vidiš dušin lik -
kroz misao svoju što se rodi?
Hajde,
pusti njezin krik -
i pitanja se...
oslobodi !

Kemo Selak

Anđela

U vrtu moje ljubavi
najljepše ruže
mirišu na tebe.

U spjevu moje čežnje
najljepša slova
čine tvoje ime.

Ja čeznem
u svjetlu zvijezda
i tama usud moj je.

Oh, noć je puna
irisa
dunja
anđela...

Džehva Havić Alagić

SJEĆANJA

Ponekad,
samo ponekad
nedostajanje zna da boli...

Ponekad,
još samo ponekad,
u duši se teret stvori.

Kad nedostajanje zaboli
u sjećanja dođu kiše,
što klizeći niz lica naša
ispričaju stare priče.

Kad nedostajanje zaboli
prisjetim se lipa stare,
mirisa što snove nudi
i ruke koja me budi.

Kad nedostajanje zaboli
molim vjetar da stane
i nas zanesene čeđnjom
vrati u neke bolje dane.

Na tebe me tada sjeti
šum valova uz hird bijeli,
na tebe me još podsjeti
lasta što se na jug seli.

Na tebe me još podsjeti
listak breze što treperi,
prkoseći vjetru, buri,
ostaje da nas veseli.

Kad nedostajanje zaboli,
a nešto steže i guši,
ja zapjevam tihim glasom,
tad i svemir pjevuši.

Sanja Radulović

HRAPAVA STRANA DANA

Nosim dan na leđima
kao vreću olovnih vojnika
koje kod kuće niko ne čeka,
kao oporenu prednju stranu džempera
hladnoćom strpljivo krpljenu,
kao osmijeh s genom reklama,
strah da umrijeće mi pjesma prije rođenja.
Cijedim blijedilo sadržaja
iz potrebe da sebe pronađem
i spasim umiranja po ćoškovima sjećanja,
na vrijeme kada se riječ čovjek visoko kotirala.
Kapljem stegnuto
kao rano ubrana narandža,
kiselost pogled mi skuplja i kači na udicu
za preživljavanje u mutnim vodama.
Kiši uporno po navici il' kalendarskoj odluci.
Pišem kratki zapis o kestenju,
u bijegu od sadašnjice veličam juče,
kitim mu revere mirisnim ordenjem.
Proglašavam taj čin svečanim,
i pakujem ga kao poklon s krvotokom stizanja,
ubijedjući smisao da ima razlog
da danas ustane iz kreveta,
jer danas sam ipak vidjela sunce,
živo i budno, u oku bolesnog dječaka.
Poklanjao je pokisle poruke o dobrim ljudima,
koje su umjesto cijene imale
neprocjenjiv dar vraćanja u suštinu postojanja.

Tomić Tatjana

T E T R I J E B

Ne zastati.

Romorom oživljenja
procvatu izvori,
na zasadima razgranato buja
ona verterovska, prevršena,
u viticu vilinskog udjenuta,
melodija tetrijeba, usudna.

Pregršt akorda teških
stoljetnim zamorom njegov
nikad ne priguši pjev.

Zla kob nemušte moje vrste...

Tamo, gdje ponoć ziba
skučenih obzora one,
što uvijek ostvare premoć,

mudro vrebajuć klopku,
s okom bijedno otvorenim
oprezno nižem rime...

U njihovoj sumnjivoj akustici
druidi današnjice
ipak će naslutiti poeziju,
potjeru za smislom u letu.

Od tada,
kodno ime Tetrijeb
krasiće moju osobnu iskaznicu,

vješti lovci smjестиće
moju pernatu osobnost
u sigurnost komfornog kaveza,

cvijeće zla i dalje će cvjetati
u staklenim vazama civilizacije
u slavu i čast velikom Boderu.

Berislav Jurič

Tri crtice

Jutro

Nacrtala kiša
kapima
na mom prozoru
sunce
niti imam snage
da ga ožutim
niti vatre
da ga upalim

Dan

Nacrtalo sunce
na mom
zidu prozor
niti imam snage
da ga otvorim
niti mašte
da razbijem
staklo

Noć

Nacrtao mjesec
na mom jastuku
zvrkove za novo jutro
niti imam
ruku da pokrijem kosu
niti snova
da se počesljam

Edita Spahić

Red za snove

Sanjala sam da sam opet kao nekad
žurno preskočila one tri stepenice do tvog ulaza
u jednom koraku

Ušla u haustor pun zlosutnih sijenki
pa u lift kome se svjetlo ugasi
prije nego krene nagore

Na kraju dugog, mračnog hodnika napipala tvoja vrata
i pozvonila na jedno od tri zvona
pogađajući koje je tvoje

Umjesto mlade djevojke sa glatkom kosom vezanom u rep
otvorio mi je starac sa pticama na ramenu i rekao
Ona ne stanuje ovdje više, udala se

Tog jutra kada sam vodila kćerku u školu
gledala sam kako se drži za ruke sa Sarom
kako skakuću s noge na nogu
onako kako to djevojčice čine
sa šiškama koje skaču visoko u zrak

I kako cupkaju u redu pred školom
dok ih sarajevski novembar grize za noge
ili to mene grize dok stojim sa tobom
1981. godine ispred škole gurajući se sa dječacima

Ili to stoji moja unuka negdje ispred neke škole
držeći za ruku Almu ili Saru
čekajući u redu za snove.

Amina Zekić

Moj grad

Grad dalek do sna
Tu sam, a daleko.
I grad moj je tu.
Drugačiji. Obojen u sivo.

Visoki, ponosni čempresi
uzalud traže
nebo plavo kakvo je bilo.

U trenu rijeka
Posta od mraza ledena
I smaragd njezin u kap stade.

U noć ogrnut
moj grad postade

Zovem zoru, ptice, sunce
sa vrhova zelenih
Molim:
vratite moj grad
meni!

Milenko Vuleta

TVOJE GRUDI

Sviđa mi se tvoj pupak
Svježe izbrijani znojni pazuh
Al' ono što mi maštu budi
To su tvoje lijepe grudi

Igram se tvojim nemirnim čuperkom
Igram se tvojim nožnim prstima
A usne mi uvijek završe
Na tvojim lijepim grudima

Gledam tvoju lijepu figuru
I potajno često puta
A ono što mi bode oko
Je tvoja bradavica kruta

Sa tobom je živjeti lijepo
Uz tebe je živjeti radost
Grudi me sjećaju na našu razigranu mladost
Uz njih ću živjeti starost

Tvoje grudi, tvoje grudi
Uz njih mi se lakše budi

Amra Mujezinović

Dok djetetu gulim košpe

Dok djetetu gulim košpe,
Svaki trenutak je bitan,
Svaki pokret ruke je bitan;
Pucanje i otvaranje košpe
Usklađeno s malo mašinom
Od mesa i kosti.
I neko pred vratima može čekati,
Paučina već odavno čeka.
Sutra bljesne na trenutak
Kao raskoračene noge,
Koje trup jedva prati.
Sjednica će već proći
Kako je odavno zapisano.

Bajrektarević Ernad

DIKA

Diko moja, zjenico, moj očinji vide,
jesi li me poželila barem?

Rekla bih ti, rumenilo ne da,
obrazi mi kao vatre gore.

Reci Diko, jabuko rumena,
da nisam džaba po misecu hod'o?

Reći ću ti ali čuvaj za se,
kako nisam moj golube dragi,
jedva čekam da akšam zarudi,
da mi dođeš da ti vidim lice,
lice tvoje misečina bila.

Ja ću Diko i sutra ti doći,
kada čuješ na pendžeru kamen,
ti otvori da oči ti gledam.

Hoću moći Avdo dočekati,
dani su mi k'o godine dugi.

...

Hodi Avdo da ti dajdža rekne,
nije Dika cura tebi ravna,
njezin babo na lošem je glasu,
kuća mu na rakiju "miri",
srce mu je brže od pameti,
čuruk pamet, jezik vatra vrela.
Ti si momak koji može birat,
biraj Avdo Diku obilazi.

Diko, sestro moja mila,
da znaš da se po mahali priča,
da ti nisi cura Avdi ravna,
naš je babo kao hrđa svaka,
nalaze mu mahane gdi nima,
samo da te kod Avde ocrne.
Pa ti vidi dal ćeš da se udaš?
Svome babi da na ranu staneš.

Hoću vala, udat ću se rado!
nije Dika od hrđe potekla,
cijela će mahala da priča.

...

Diko! dal ćeš za me poći,
prsten ću ti lipi podariti,
da ga krasiš kao zvizde nebo.

Hoću Avdo, a što ne bih pošla?
dati ću ti dimije svilene,
da ti budu dokaz želje moje.

...

Babo, babo! Svati evo došli,
ima ih k'o mrava na slatku,
hoće Diku da vode iz kuće,
hoćeš babo ti izuna dati?

Hoću za njih da ne bude kavga,
a nek Dika bez mene odluči,
volja joj i od babe halal.
Zovte Diku neka kaže sama,
neka bira šta joj duši milo.

...

Hajde Diko ideš kući drugoj,
tvoj je babo nama izun dao.

Neću vala pa makar umrila,
kad bi sada u mezar propala,
nije Dika bez ponosa cura,
majka me je Aiša podignula,
babo Meho od hrabrih Bošnjaka,
duša mu je k'o postelja topla.

Hajde Meho ti naredi Diki,
da nam svati džaba ne čekaju,
neka Avdo svoju dušu smiri.

Meho neće nikom ništa kazat,

Diki volja jedno ili drugo,
a ja silu uz ašk ne volim.

Diko, ako nećeš onda vraćaj prsten!
dimije ćeš dobit drugi puta,
u Avdinom čekale su domu.

Evo prsten k'o sa srca kamen!
Nije Dika od hrđe potekla,
neka sada sva mahala priča,
zli jezici neka nađu mira.

Babo mi je žila kucavica!
pred Allahom moja duša čista.

Alma Zornić

Šeftelija

Stara česma u dnu bašče,
davno li je presušila.
Lomnih grana, punih ploda,
hlad joj pravi šeftelija.

Gorke duše, dugog lista,
stara voćka, suze lije.
sunce vabi, tiho moli
da joj dane brže broji.

„Što to places, šeftelijo?“
pita vjetar guste grane.

Šušti lišće, plod se stresa,
bolno jeca voćka stara:

„Dušu moju tuga mori,
nema meni moje druge
da pod mojom krošnjom sniva,
milim glasom meni pjeva,
zrelog ploda nježno kupi
pa dječici svojoj dijeli.“

„Dušu moju tuga mori,
nema meni moje druge
da hladnom vodom dušu gali,
bijelo lica njome mije,
đul ružicu da zalije.“

„Dušu moju tuga mori,
utihnula kuća njena.
Male ruke odvedene.
Zarasla joj rodna bašča,
podivljala đul ružica,
presušila stara česma.“

„Dušu moju tuga mori,
Nema smjeha ni kikota,
nema pjeva ni pjevica.
Moju drugu ovila je mahovina,
zagrlila đul ružica,
samo trnjem bez pupoljka.“

„Zato mene tuga mori.

Ostala sam huda, sama,
u dnu bašče, lomnih grana,
rumen ploda, duga lista,
samo jedna naborana,
stara, huda šeftelija. „

„Ne plač', draga šeftelijo,
tu sam da ti utjeh pružim,
svakog dana da te ljubim,
krošnju nježnu da ti mrsim
i na uho da ti zborim.
Nisi stara, huda, duše puste.“

„Drugi tvojoj haber nosim
da je vrijeme da se budi,
da joj mezar razotkrijem,
i đul ružicom ja ukrasim.
Mil', milujem,
hladnom kapi,
dugim listom,
šaptom tihim.“

Zapjeva vjetrić mio.
Zatreperi huda voćka.
Zažubori stara česma.
Procvjeta i đul ružica.

Hava Sakić

AŠIK SRCA

Procvjetalo rosno cvijeće
ispred kuće u baščici,
po njozi lijepa Ajša šeće
noseć' bardak u ručici.

Nanulama klepće, hodi
pjevujeći pjesmu staru:
"Dođ' ovamo, Meho dragi,
čekaću te, na bunaru"!

Zveckaju joj belenzuci
sija zlato na ručici,
oko vrata biser bijeli
u niskama đerdan cijeli.

Zadjenula dimijice
pa bunaru tad' pohiti,
da sabahom lice mije
belćim tajnu neku krije.

Uskom stazom niz poljanu
bosonoga travu gazi,
tiho, nježno još pjevuši
da je babo njen, ne spazi.

Beg naruči krišom svate
ferman stiže sa sijela,
pripremio za nju ata
kakvog nema devet sela.

Posla haber Mehi svome
čekaće ga kraj bunara,
za njega će rado poći
jer duša joj za njim zgara

Iza grma čekala je
sakrivena od zlih ljudi,
da joj Meho što pr'je dođe
i da pa'ne mu na grudi.

U tom času, niz puteljak
ukaza se jasna slika,
na svom atu Meho jaše
njezin ponos, srca dika.

Te hitro je lati rukom
podizuć' na sedlo svoje,
raskide se đerdan s' mukom
k'o i bardak što puk'o je.

Kada svati po nju dođu
mati vidi da je nema,

uzalud da za njom pođu
i veselje što se sprema.

Adnan Avdagić

Melodiju sad
otpevušim drugačije:
Mirna glasa.
Ništa ne igra
Ne pleše
Ne peva,
I ništa
ne titra u stomaku.
Otkucaji srca
Večito isti.
Ravno.
Doba sva su ista.
Melodiju
Sad
Pevušim sam.
Još je
Kao kamin
Kao jesen
Kao Sunce.
Sakrile se lepote
Pod tvoje biće.
Mraz.
Inje.
Miris bora.
Još je kao miris bora.
Ruku preko prelazi kao smola.
Po mozgu kao puž.
Po meni kao rak.
Rak u plesu.
Uz nju se
Prvi novogodišnji
Poklon otvara:
da ublaži,
da zavara.
Melodiju sad
Drugačije otpevušim.
Ali veran sam joj.
Doveka.
Veran sam joj:
Melodiji koju sad pevušim
sam.

Edin Rikalo

Zaustavite barbare

Rođen sam u Alepu
U njemu sam naučio hodati

Igrao sam na ulici nogomet
A onda je pala granata i ubila pet mojih drugova

To je priča, cijeli moj život

Možda bih vam pričao kada sam se prvi put ljubio
I ko je bila moja prva ljubav
Pričao bih vam i da li me je neka djevojka povrijedila
Da li sam ja neku povrijedio djevojku
Ali ja sam još dijete
I ne znam da li ću biti sutra živ

A sve što sam uvijek želio je da i ja odrastem

Zato je ova priča kratka
I ne znam još uvijek tako lijepo pričati kao moj tata
Da on sada nije na liniji, ja bih njega zamolio da vam priča
Jer vi tamo volite slušati priče
Možda bi voljeli da vam pričam kako je on poginuo
Možda bi zbog toga i plakali
A, ustvari, sve što trebate je da zaustavite ove barbare koji mi oduzimaju djetinjstvo

I znate
Da sam ja odrastao
Možda bih vas i mrzio zbog toga što ništa ne radite da zaustavite rat
Ali ja sam još dijete
I ne znam još ko ste vi

Možda ovo nije priča
I nećete u svome domu plakati za mnom
Ali ja sam još dijete i ne znam pričati price
Ja vam pišem
I molim vas
Zaustavite barbare

Veljko Bosnić

Priča

Bura odnekud
Vatra
I krv
Srne na laganom vjetru

Šuma
Plače
Kao djete u koljevci
Dugo i bez kraja

Lane
Čeka na proplanku
Majku
Iza stjene

Bura ne staje
Miluje
Lane koje
I dalje čeka

Hodo Katal

MUŠKA

U našem selu gluhonijema Muška zanese.
Žene su okretale glavu, mahramom lice krile.
Starci sijedih brada dugo su vijećali
čiji bi to nemušti dar mogao biti.
Pozvali su momke iz sela,
što bacaju kamen sa ramena,
i gledali se brižnim očima.
Gluhonijema Muška rukama je govorila
ali ni u jednog prst nije uprla.
Čobanin Iso, što ovce goni uz planinu
i čita zvijezde i snove, izusti:
Muška je zanjela kao majka pejgambera Ise.
Mudri starci se poravnaše u tome.
Mušku halališe Arnautu preko planine.
Godinama je vjetar provijavao
glas dječji s vrhova golih.
Sada znamo da s druge strane planine
teče i naša pasja krv.

Emir Eminić

« STARICA I UMJETNIK »

Kome daješ da ti lice šara,
Da ti crta pruge ispod očiju plavih?
Kome daješ da ti kosu farba,
Da ti bira boju, mimo bôja sjajnih?

Kome daješ da ti ruke dira,
Da ti po njima crta pruge zelene i plave?
Kome daješ da ti nokte lomi,
Da ti ruke i na vrelom suncu drhte?

Kome daješ da ti godine broji,
Da te straši ponekom sijedom u kosi?
Kome daješ slike mladosti svoje,
Da ih tvojim starim kolegicama nosi?

Kome daješ pravo da ti u lice gleda,
Da te nemogućim stvarima tješi?
Kome daješ svoj dan i svoju noć,
Da ti priča smiješne priče, a srce ti se ne smiješi?

Kome daješ da te u nezgodnu ženu mijenja,
Da ti društvo nezgodni čovjek bude?
Kome daješ svoju starost mladoliku,
Ili je starost umjetnik, koji te takvu voli?

Milica Pušić

Ti, ti si san, a tom snu se teži.

Ne želim se probuditi i koža mi se ježi.

Od lepote silne, koju mi ti pruži,
svojim pogledima nežnim, u neki mah,
čini se i tužnim.

Zašto beše tako lepo,
pa mi sve sad novo smešno
i ne plašim se ničega toliko do odlaska tvoga
u ruke nečije sasvim nevešte,
u dušu neke lutke sasvim pogrešne,
možda na izgled krasne,
al' u duši ne previše skupe,
lupa mi srce kada te se setim
i ne dam da odeš i ako si daleko,
i ne dam da voliš, jer ni ti meni to nisi dao.

Ukrao si me, kao Paris Jelenu
zarobio mi srce, a osvetlio dušu.

Noći učinio nezaboravnim,
čak nekad čekajući do jutra,
da mi svojim prisustvom potvrdu ljubavi daš,
i onda da nestaneš kao povetarac,
a ostatak jutra do samog svanuća učiniš melanholičnim,

težim, učiniš uvek nešto novo,

da iznova poželim da se vratiš.

Imaš čarobni osmeh, čarobnu moć

koja dobrota se zove, to nikada ne može izbledeti u srcu mome.

Umeo si ući i ispod kože,

zagrljajem svojim prisnim i tu si još uvek,

da proveriš kako mi srce lupa,

da maziš nežno moj trbuh,

da me opet nežno poljubiš.

Tu si bio, jedino ti- da me voliš!

Misera Suljić Sijarić

BALADA O NOVOGODIŠNJOJ JELKI

Usred zime
jelka mala
hvaliti se boru stala:
„Ja sam tako nakićena
za me zvijezda nebo,
malo.
Nevjesta se ni'
rodila
koja bi me zasjenila.“

„Jelo vita,
jelo svita,
sestro s brda
gorda.
Okićeni bajni pruti,
nagizdani tvoji skuti,
bit će ukras
nekog kuta,
sijat noću,
gorjet danju,
i treperit u svitanju.

A zatim će dana iza
kada praznik lakom ode
tvoj sjaj
s uma brzo
smetnut,
u kontejner
DRVO
metnut.“

Refika Dedić

OMER I MERIMA DANAS

Omere,odgovori na poruke
čuješ li
zvuci pod zvijezdom života
isprepleću niti smiraja
osjeća se kraj
ona dolazi
Omere, javi se ma gdje da si

Proljeće uđe
miris cvijeta avlijom prođe
zumbul i karanfil
pod pendžerom kulu grade

Sinoć u bašti želja
Merima besjedi s mobitelom u ruci
Omere,tu sam
čekam,javi se

Ne stiže ni poruku poslati
opazi je mala straža
oduze joj mobitel
u sobi smiraj nađe
san je ne pohodi
mira nema

Na drugoj strani Fata djevojka
shvati svu težinu neuzvraćene ljubavi

Molim te,Fato,tiše
da čujem moje Mere poruke
stiže li koja
čitaj mi ,molim te
riječi njene
dušu mi razgaljuju

Fata u nevjerici
gleda a ne vjeruje
Bože,da sam znala
da ovakva ljubav postoji
sve bi drugačije bilo

Osjeća kraj
snage mu ponestaje

tišina sustiže
glasa niotkud
tišina tišinu doziva

Aoj,Fato, donesi mi laptop
da napišem što mi na srcu leži
piše, piše...
ruka podrhtava

Fato,ne silazi sa čardaka
Nek se moja proveseli majka
evo Mere u snove mi dolazi
zove me
Mejro,evo stižem
čekaj me
Omerova duša smiraj nađe

Jutro sviće
majka čita riječi
suze prolijeva

Sve što bi sada ne bi
Tišina prekrila avlije

Pored avlije Omera nose
đul miriše
Mejru strah spoznaje prekri
Muč ne luduj, Merima djevojko
Omer više za tebe nema vremena

Halo,majko,evo Omera
dolazi,osjećam miris
zove me u naše dvore
idem,majko

Omereeee,
to izusti i dušicu ispusti

Dvije majke u neznanju stoje
gledaju a ne vide
ni Omera ni Mejre nema
koga sad da proklinju

Avlije prazne
Niko ne navraća
Nikog nema
Tišina gospodari avlijom

Omer Bušatlić

Valovi

Neplanirana briga
je planski kod Allaha
u ćilimu šarenom
postala dobro.

Zagrli sudbinu
kao dijete nježno
i sačekaj da iz plaća
izraste snaga.

I ne čekaj pod strehom
kišu da stane,
ti se isprobaj u dubokoj vodi
jer valovi će svakako da nas nose.

Kada dođu dušu da traže!?
Ta, i to je samo val,
čija krila
do Dženeta nose.

Velid Beganovic Borjen

Prst koji ne pomičeš

Malo koga zanima

sumnja suncokreta

što se na sunčevu

povjetarcu okreću.

Netko im je rekao

Nomen est omen,

i još im je rekao:

Vjeruj!

A oni žive tragičnom

sudbinom uljarica.

Ispod sjemenja

pak ostane konkava

prazna kao moja žila

na vratu s koje si

sklonio svoj prst

i crn pust trag uzda

kojim si se igrao

konjanika.

Omen est vix nomen.

U šta vjeruješ ti,

bljedunjav tamo i

žilav kao vitica loze

u juli, dok pokušavaš

zaspati na boku i

umjesto grlu i govoru

poklanjaš svoju tišinu

slabinama?

Dok ja i

suncokreti čekamo

povratak prsta

pokraj usta

iz kojih će poteći

—ulje.

Munira Kovač-Devlić

O pjesniku, pjesmom govorim

Pjesniče, što mi pero umoči u mastilo
Da crnim slovima pjevam o ljubavi
Da se sjetim tebe što ljubav proslavi
Da život udahnem u nežive
O, pjesniče, što rukom smrtnika u stihove
Perom uklesa besmrtnost
Što nadjača bure i vjetrove što kovitlaše
Tvoj život
Snaga tvoje ljubavi još veže čvor
U čije krajeve saplete se snaga moja
Da tvojim stopama mirišem trag
I pravim svoje, pjesničke
Da ti pjevam o Bosni, o slobodi
Koju si sanjao
O ljubavi s kojom si udisao
Nekada krv i nemoć
Snagom i vjerom da ti pjevam
Dok ti stihove dušom ispisujem
Na pohabanoj hartiji izgubljenog čovjeka
Tražim te u ljubavi kojom si zborio
Tražim te u snazi kojom si govorio
Iz dubine rijeka Bosnom rasutih
Tražim te u vjeri čovjeka
Tražim te, o Musa, u slovima
Uklesanim u odore siromaha
Tražim te, tamo gdje vjekuju bosanski velikani,
Tražim te, pjesniče, u tvojim pjesmama.

Šefik Daupović

SIDRO

Od pijeska
koji nije vidio more
pravim kućicu
za tvoje snove
od kojih budni
sastavljaju igračke
za radoznu djecu.

U kafani „Dva ribara“
valovi u tvojoj kosi
odbijaju se
od lica mornara
koji nose sunce
u zadnjem džepu
kratkih hlača.

Od njihovih riječi
crveni korali u meni
prave nakit za pučinu.

Nisu više one godine

Nisu više one godine,
koje na krilima ljepotu i nevinost nose.
Na kojima su svi problemi bili mali,
jer si ih odozgo gledala.

Nisu više one godine,
u kojima si ruke pružala, veselo i naivno,
misleći da će ih samo toplina dočekati.
Ne znajući ništa o bodljama koje se mogu u dlanove sakriti.

Ne, nisu više oni bezbrižni dani, kalendar popunili.
Pa nisi čekala vikend da negdje odeš.
Utorak je bio dan za život i snove,
kada si jedva čekala da svane.

Nisu više oni ljudi s kojima si sabahom smijeh crtala.
S kojima si znala svemirom ploviti, a zemljom koračati.
I nisi kriva ti što su ti koljena oderana od padanja,
To su krivi oni što su te u visine podigli, krila ti izmislili.

I prošle su one godine, i dani i ljudi.
Ostala si ti, imenom samo sinonim za sebe.
I niko to ne zna, jer i dalje imaš smijeh na licu,
precizno nacrtani, jedne davne zore.

Nur Sadia(Sadija Klotz)

Krnjava ljubav

Ne mogu ja više ugušiti
onu pjesmu koju je čežnja u meni probudila ,
koja me svjetlom svojim u plamen vječni ponijela.

Pjesmu mi nikad napisao nisi
(a čekah ju tako dugo)
izgubio si se u mnoštvu slova
I prikaza ovog suvremenog društva .
Pustio si da te mami slave draž
za nju sve niti bliskosti zaboravljaš.

Nisu tvoje probdjevane noći zbog mene
ili što te čežnja tjera da izgaraš u plamenu aška,
nisu ni zore više one tvoje ispunjene mirisima
mojim i drhtaja ruke kada pomiluje kožu uzavrelu.

Odlutao si ,nanovo,
U svijet u kojem meni
nema mjesta ,
ne čuješ više moju pjesmu čežnje
a pregršt slova koji mi,zbog tebe,
iz duše izranjaju
samo si nehatno dotaknuo rukom i ostavio
da čame u prašini tvoga bivanja.

A moja pjesma

(u meni)

za tebe još živi

samo joj melodija postala tihi vjetar

u koji se ponekad

utka i jecaj žene

koju tvoje ruke

(krnjava ljubav)

istinski probuditi nisu znale.

Jeseni moja

Osjećaji pišu stihove jeseni
Moji dlanovi osjete grubost žutoga lista
Kako godine idu
Grane ovoga života sve teže dišu

Kroz crnu zemlju
Korijenje se spušta
I svaka pukotina
Priču stvara
I svaka rupa
Bez dna se budi
I sve dublje para grudi
I svaki jesenji čemer
Ubija ljetni san
I svaki jesenji vjetar
Puše u bedra

Njegov vihor
U srce dira
A nijedna kiša
Ne da mi mira
Jer svaka kap
Slan okus ima

Da bar mogu osvanuti jutro
Bez kiše na obrazima
Bez vjetra u grudima
Bez rana na srcu

Eh, jeseni moja
Gorak je otrov tvoj
Bez krvi ubija na mjestu

Dobroslav Petričević

Griješ pijanca

Noćima sanjam voljeni grad
u mašti domu se vraćam
prelazim planinu, kućni prag
osjećaj koji životom plaćam.

Jutro donosi pustoš – prazninu
maštom bruje sjećanja daga
kipe, prelijeva se puna čaša
u snovima pružaš mi ruke
pijancu se svaki grijeh prašta.

Prazne stranice činile su knjigu
pjesme čudne, buntovne i smjele
vječno u sukobu sa životom
uzaludno pravdu žele.

Sudaraju se misli, psovke, nevrjeme
život ljude ogrubio
sviko na probleme.

Tek u društvu srodne duše
lice prekri sjena srama
ispod maske buntovnika
pojavi se dama
život je čudna drama.

Veče u praznoj sobi
procvjetao lotosov cvijet
u rascjepu sa životom
otvori se duša
zatečen čovjek nijemo sluša.

Teče priča u ritmu bluza
pade maska buntovnika
oko kvasi suza
na grudima raskopčana bluza.

Slučajno su prsti se dotakli
život iznova počinje
ponekada nesrećne dotakne sreća
ljubav je drama najveća.

U korovu procvjetao

nježan šumski cvijet
prevarom se brani
glumi da je kopriva
iz grudi uzdah orima.

Protiće vrijeme, nježni zvuk
zadrhti ćutanje u jednom trenu
želim te sviti na svom ramenu.

Ispružene ruke krenule su same
ljubav je riješenje
svake drame.

Kroz snove plovi voljeni grad
parkovima miriše cvijeće
srce hoće pući od sreće.

Nebu leti razigrana mašta
u susret trči osoba draga
jutro odnosi sve bestraga.

U glavu huk u srcu lom
kraj mene prazna ispijena čaša
svaka riječ samo tebe traži
pijancu se svaki grijeh plaća.

Fajko Kadrić

Dokle

Jesmo li se ovdje rastali
Spojeni sjenom što fatihom šušti,
Kad po tabut-tahtama zamrije dobovanje zemlje
I na našem novom zbornom mjestu ostade muk.

Znaš da nisam od onih što im suza
U vrh oka stoji,
Oni po snazi vriska
Snagu bola mjere
Nisam ni od velikih rječi
Ovdje se samo sastajemo i rastajemo.

Dok zbrajam humke po mezarlucima mojih sjećanja
Meni je ostala vječita dilema,
A ti si preko svega toga prešla
I nezemaljskim mirom me nagoniš u pitanje
Dokle.

Selma Kopic

Zrnce pijeska

Želim leći
i posmatrati svijet ležeći.
Želim gledati, slušati,
a ništa ne reći.
Želim vidjeti promjene
koje će se odvijati
bez mene.
Svakako do sada
nije bilo odjeka-
onaj kog niko ne čuje,
samo je ruševina od
čovjeka.

Želim leći
i posmatrati svijet ležeći.
Želim gledati, slušati,
a ništa ne reći.
I dok su moji udovi nemoćni,
želim vidjeti
koliko su oni moćni.
Hoće li primijetiti prazninu
kad više ne budu morali gledati
ovu ruševinu?

Iako izgledam kao brdo,
gromada, zidine grada,
kao zrnce pijeska
osjećam se sada.
Mogu me zgaziti,
samo jednim dahom
otpuhati;
mogu me otresti
iz cipele u kojoj ih žuljam
i kočim im let.
Šta je zrnce pijeska
za tako prostrani svijet?

Ionako, ruku svezanih
i usta zapečaćenih,
sama sa sobom
već dugo vodim razgovore.
Voljela bih da me neko zagrlj,

da me ugrije,
a niko me godinama
zagrlio nije.

Želim leći
i posmatrati svijet ležeći.
Želim gledati, slušati,
a ništa ne reći.
Umorna sam.
Moram prileći,
malo se skloniti,
dušu odmoriti.
Kad sad,
ono što im govorim,
ne žele slušati,
hoće li im,
kad legnem,
moje riječi
šaputati?

**102 pjesme za knjigu povodom 102. godišnjice od smrti velikog pjesnika Muse
Ćazima Ćatića.**

